

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιμπεργκ καὶ "Ἐστίας".

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεθύνουσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΑΤΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατὶ αὐτοκτονοῦν. — Αἰκατερίνη Ἐλισάβετ Τζέτορ, μήτηρ τοῦ Γαίτε (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Περί μελαγχολίας, ἐκ τῶν τοῦ Ρενάν. (ὑπὸ κ. Ἄννης Σερουίου). — Ἐθιμοτυπία—Πένθος (ὑπὸ κ. Μαρτιάνθης Ἡλιοπούλου). — Ὡς τὴν θανοῦσαν ἀδελφὴν μου, ποίημα (ὑπὸ κ. Πολυξένης Π. Μελανδινού). — Γυναικεῖος κόσμος. — Ἐξετάσεις Παρθεναγωγείου Χθλ. — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς Ἡ ἀμαζῶν τῆς Πράγας (ὑπὸ Παρθενόπης Καρδαρά).

ΔΙΑΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

Διατὶ αἱ νέαι Ἑλληνίδες βαρύνονται τόσον ἐνωρὶς τὴν ζωὴν, ὥστε νὰ ζητῶσι τὸν θάνατον ἐν τῇ αὐτοκτονίᾳ; ἔρωτᾷ ἡ συνάδελφος «Ἀκρόπολις».

Καὶ εἶναι βεβαίως τὸ θέμα τοῦτο ἄξιον μελέτης καὶ συζητήσεως, ἐὰν ὑπολογίσωμεν ὅτι ἐν τριμῆνῳ μόλις διαστήματι ὑπὲρ τὰς πέντε ἀποπείρας αὐτοκτονίας νεωτῶτων κορασιδῶν ἐσχόμεν, μόνον, ἐν Πειραιεῖ.

Διατὶ, ἐνῶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία ὄφειλε νὰ εἶναι ὁ κλῆρος τῆς δεκαεξαετοῦς ἡλικίας, καθ' ἣν ἡ ἡὺς τοῦ βίου ἀρχεται μὲν ἀπλόνοσα τοὺς ῥοδίους δακτύλους τῆς ἀνὰ τὸν ὀρίζοντα τῆς νεότητος, διατὶ ἡ τάσις αὕτη πρὸς τὴν μελαγχολίαν, πρὸς τὰς ἀπελπιστικὰς καὶ μαύρας ἰδέας, πρὸς τὸν ρομαντικὸν τῆς αὐτοχειρίας θάνατον;

Καὶ τὸ κακὸν δὲν εἶναι μερικόν, δὲν εἶναι σποραδικόν. Φέρει ἀπελπιστικὸν χαρακτῆρα γενικότητος. Ἡ μελαγχολία διὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην εἶναι ἀσθένεια τοῦ συρμοῦ καὶ αἱ νεάνιδες φαίνονται ἐκδηλοῦσαι μετ' ἐπιτετηδευμένης συνεχῶς φιλαρσεσίας τὰς μελαγχολικὰς τάσεις των. Ἐὰν γράψωσι στίχους, καὶ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὅλαι γράφουσι πολλοὺς κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, οἱ στίχοι των συνίστανται ἀπο πόνους καὶ δάκρυα καὶ θλίψεις καὶ στεναγμοὺς φαίνονται ἐμπνεόμενα πάντοτε ἀπὸ τὰ κίτρινα καὶ μαρμαρένα τοῦ φθινοπώρου φύλλα, ἅτινα ὁ σκληρὸς βορρᾶς στροβιλιζεῖ ἀπόγως ἀνὰ τὸ ἀπειρον, ἢ ἀπὸ τὸν πένθει μὲν

ψίθυρον τῶν μελαγχολικῶν κυπαρίστων, ὅστις ὁμοιάζει μοιρολόγιον.

Καὶ ὁμολογοῦμεν μὲν ὅτι ὁ αἰὼνας ἐν γενεῇ, ἡ Ἑλληνικὴ δὲ φυλὴ ἰδιαίτατα, εἶναι φύσει ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν μελαγχολίαν. Ὅτι ἐλλείπει ἐντελῶς ἐκ τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαιρας μας ἡ ζωογόνος καὶ θυμειδῆς πνοὴ τῆς φαιδρότητος καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ διὰ πᾶν μέγα καὶ ὠραῖον ὅτι ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἡ νεανικὴ καρδία ἀσφυκτιᾷ, ἡ ψυχὴ ἐκνευρίζεται, καὶ καθίσταται ἐντελῶς ἀναρμόδια εἰς ἀνάπτυξιν γενναιοφρόνων καὶ ὠραίων αἰσθημάτων, ἅτινα ὄφειλον νὰ ἀποτελῶσι τὸν πολυτιμότερον στολισμὸν τῆς νεότητος. Ἀλλὰ δὲν θεωροῦμεν καὶ τὰ ἄνω αἰτία ὡς μόνον δυνάμενα νὰ ὠθήσωσι τὴν νεάνίδα εἰς τὸ ἀπενενοημένον τῆς αὐτοκτονίας κίνημα.

Διότι ἐπεπλήχθη παρὰ τῶν οἰκειῶν τῆς, ἀναγράφουσιν αἱ καθημεριναὶ ἐφημερίδες, ἔλαβεν ἰσχυρὰν δόσιν δηλητηρίου. Διότι ἐγκατελείφθη παρὰ τοῦ ἔραστοῦ ἢ τοῦ μνηστῆρός τῆς, ἔγραφον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, δι' ἄλλην κόρην ἀποπειραθεῖσαν ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ἡ κακῶς λοιπὸν ἐννοουμένη φιλοτιμία καὶ ὁ ἔρωσ ἢ ἡ προδοσία φαίνονται τὰ κυριώτατα ἐλατήρια τὰ ὠθοῦντα τὴν κόρην εἰς τὸν θάνατον.

Διὰ τὴν πρώτην, ὡς καὶ διὰ τὴν δευτέραν περίστασιν, οἱ γονεῖς τῆς κόρης εἶναι οἱ ἠθικῶς ὑπεύθυνοι. Ἀφοῦ αὐτοὶ διέπλασαν τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρά τῆς, αὐτοὶ ὀφείλουσι νὰ γινώσκωσι καὶ τὸν βαθμὸν τῆς εὐαισθησίας τῆς, καὶ ἀναλόγως νὰ κανονίζωσι τὴν πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰν των.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ζήτημα ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας, ἡ εὐθύνη τῶν γονεῶν ὑπερτάτη.

Δυστυχῶς μέχρι σήμερον ὁ ἔρωσ θεωρεῖται παρὰ τῶν γονεῶν ὁ ἀπηγορευμένος τῶν τέκνων καρπός. Μετὰ πολλῆς καὶ ἐμελετημένης προσοχῆς ἀποφεύγουσι νὰ ἀναφέρωσι κανὸν τὸ ὄνομα τοῦ πτερωτοῦ καὶ πονηροῦ τῆς Ἀφροδίτης τέκνου, ὡσεὶ δι' αὐτοὺς δὲν εἶχεν οὐδέποτε ὑπάρξει, ἢ ἀναθεματίζουσιν αὐτὸν ὡς τὸ κακὸν καὶ μογθηρὸν ἐν τῷ κόσμῳ πνεῦμα. Ἐν τούτοις, ἐὰν θελήσωσι νὰ ψυχολογήσωσιν ὀλίγον, ἐὰν θελήσωσι νὰ ἀνέλ-

θωσι διὰ τῆς μνήμης εἰς τὴν δεκαπενταετῆ ἢ δεκαεξαετῆ ἡλικίαν των, θὰ πεισθῶσιν, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ κόρη παύσῃ ἀγαπῶσα τὰς κούκλας τῆς καὶ ὁ πᾶσι τοὺς μολυβδίνους στρατιώτας του, ἡ καρδία ζητεῖ νὰ στρέψῃ ἀλλαγῶν τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαιθείας τῆς. Ἡ κόρη ἴδια, ἡ φύσει τρυφερώτερα καὶ εὐαίσθητοτέρα, ἡ θαρρύνουσα καὶ γελῶσα χωρὶς λόγον καὶ αἰτίαν, ἡ ρεμβάζουσα καὶ ἐν τῇ χαρᾷ τῆς αὐτῆ ἔτι, πῶς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καρδίαν τῆς νὰ αἰσθάνηται, νὰ συγκινηθῆται, συνεχῶς δὲ καὶ νὰ ἀπατάται. Παιδίον ἔτι καὶ ὄχι γυνή, φέρει ἐν ἑαυτῇ τὸ ἀγνόν ἰδεῶδες τοῦ ἔρωτος, καὶ δι' αὐτοῦ περιβάλλει τὸν πρῶτον ἄνδρα, πρὸς ὃν τυχαίως καὶ τυφλῶς συμπαθεῖ. Εἰς τὴν δεκαεξαετῆ ἡλικίαν ὅλαι αἱ νεάνιδες μεταβάλλονται εἰς θήλειαι Πυγμαλίωνας, καὶ λατρεύουσι τὸ ἰδεῶδες τῆς φαντασίας των μᾶλλον ἢ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός των.

Ἐντεῦθεν ἡ στύγῃ ἀπογοήτευσις καὶ ἀπελπισία, εὐθύς ὡς ὁ ἰδεῶδης πέπλος διασχισθῆ ὑπὸ τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος, εὐθύς ὡς τὸ ἴνδαλμα ἀποκαλυφθῆ ἐν ὄλῃ τῇ ἐκ πηλοῦ εἰδωχθεῖ ὑποστάσει του. Χεῖμαρροι ὄλοι θαρρύνων δὲν ἀποπλύνουσι τὸν ρύπον, ὃν ἐγκολάπτει εἰς τὴν πλανηθεῖσαν κόρην ὁ πρὸς ἄνδρα ἀνάξιον αὐτῆς ἔρωτος τῆς. Νόμοι παράλογοι καὶ ἄδικοι, κοινωνία ἀνηλεῆς, ἥθη καὶ ἔθιμα, κοινὴ γνώμη καὶ παραδόσεις ἀκαταλόγιστοι ἐξαναίστανται κατ' αὐτῆς, τὴν μέμφονται, τὴν στιγματίζουσι, τὴν καθιστῶσιν ὑπεύθυνον. Οἱ γονεῖς αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀνηλεέστεροι, οἱ ἀμειλικτότεροι κριταὶ τῆς. Ὁ βίος τῆς κατασυντρίβεται, τὸ μέλλον τῆς ἀπρίσταται σκοτεινόν, μαῦρον, ἄνευ χαρᾶς, ἄνευ ἐλπίδος εὐτυχίας. Ὁ θάνατος λοιπὸν παρίσταται ὡς μόνη σάνις σωτηρίας. Ὁ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους μόνον θάνατος τῇ ἐξασφαλίζει τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν οἶκτον τῆς κοινῆς γνώμης, τὴν συγγνώμην τῶν γονέων, τὴν ἐπιείκειαν καὶ αὐτῶν τῶν αὐστηροτέρων κριτῶν. Ἔστω λοιπὸν εὐλογημένος, λέγουσιν αἱ δυστυχεῖς, καὶ ρίπτονται εἰς τοὺς ψυχρούς καὶ ὀστεῶδεις κόλπους του, νεώταται, ὠραῖαι, ἀγαθαί, θύματα ἀδίκων προλήψεων, θύματα μωρᾶς καὶ παραλόγου ἀνατροφῆς, θύματα τῶν ἐσφαλμένων τῶν γονέων των ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν.

Ἐὰν αἱ μητέρες ἀντὶ νὰ σταυροκοπῶνται, προκειμένου τοῦ λόγου περὶ ἔρωτος, ἀνελάμβανον νὰ γνωρίσωσιν αὐταὶ τοῦτον πρὸς τὰ τέκνα των, ὄχι ὡς διαφθορὰ καὶ προδοτὴν, ἀλλ' ὡς φυσικώτατον αἶσθημα μεγάλων καὶ εὐγενῶν ψυχῶν, ὡς δημιουργὸν τῶν ἐντελεστέρων τοῦ κόσμου δημιουργημάτων, ἐὰν ἐμῶν αὐτὰ ταῦτα εἰς τὰ μυστήρια τῆς εὐγενεστάτης ταύτης τῆς ψυχῆς ἐκδηλώσει, καὶ ἐτάσσοντο παρὰ τὸ πλευρόν των φιλόστοργοι σύμβουλοι καὶ ὁδηγοί, τότε τὰ πράγματα θὰ ἐλάμβανον ὅλως διάφορον πορείαν.

Ὅταν ἡ νεάνις μάθῃ νὰ ἐξετάξῃ καὶ ἐρευνᾷ τὴν καρδίαν τῆς, ὅταν μάθῃ, ὅτι οὐδὲν θανατόνει καὶ καταστρέφει τὸ θεῖον τοῦτο τῆς ἀγάπης αἶσθημα, ὅσον αἱ ἐφ' ἡμεροῖ ἰδιοτροπία τῆς φαντασίας, αἰτινες τολμῶσι νὰ λαμβάνωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος, ὅταν συνειθίσῃ νὰ θεωρῇ τὸν ἔρωτα ὡς θησαυρόν, ὃν ἀποκτᾷ τις νικῶν, καὶ ὃν διατηρεῖ μόνον ἐὰν εἶναι κάτοχος ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς ἀρετῆς, ὅταν εἰξεύρῃ, ὅτι, ἵνα καρδία τις ἢ ἀξία πρὸς ὑποδοχὴν τοιοῦτου αἰσθήματος, ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀγνή ὡς θυσιαστήριον καὶ μιᾶς ὡς νῆος, τότε ἀναμιθόλωσιν, τὸ ὕψιστον τοῦτο ἰδεῶδες, κεχαραγμένον καλῶς ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῇ διανοίᾳ τῆς διὰ τοῦ ὑπερτάτου καὶ ἀπολύτου τῆς τελειότητος τύπου, θὰ τὴν καταστήσῃ ἀνεπίδεκτον τῶν ψευδῶν καὶ ἐπιπλάστων εἰκόνων, αἴτινες τὸν βεβηλοῦσι καὶ παρωδῶσιν. Ὁ γνωρίζων καὶ πιστεύων τὸν ἀληθῆ θεόν, οὐδέποτε λατρεύει τὰ εἰδῶλα.

Καὶ τὸ ἔργον τῆς μητρὸς δὲν τελειώνει ἕως ἐδῶ. Ἴνα ἱκανοποιήσῃ τὴν φυσικὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς, ἣν ἐκδηλοῖ τὸ τέκνον, ὀφείλει νὰ ἐπικαλεσθῆ εἰς βοήθειάν τῆς ἕνα τῶν

ὠραιότερων νόμων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ ἐξουδετερώσωμεν τὰ πάθη μας, ἀλλὰ δυνάμεθα βεβαίως νὰ κανονίζωμεν καὶ διευθύνωμεν ὑτά. Ἐφίστανται ἐν ἡμῖν ὡς ζῶσα πηγὴ, ζέουσα, ἀνυβλύζουσα, ἐκπῶσα εἰς ρυάκας, ὧν τὸν ροὺν καὶ τὴν διεύθυνσιν ἡ χεὶρ μας ὀφείλει νὰ κανονίζῃ κατὰ βούλησιν.

Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ αὐτὸ πάθος δύναται ἐξ ἴσου νὰ ἱκανοποιηθῆ κατὰ δύο διαφόρους τρόπους καὶ τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν ἐξαρτᾶται συνεχῶς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῶν παθῶν μας ἢ ἐκ τῶν παθῶν μας αὐτῶν. Ἡ νεάνις ὀφείλει νὰ ἀγαπήσῃ ἢ ἀγαπήσῃ ἀναμιθόλωσιν, ὑπέκουσα εἰς φυσικὸν καὶ ὅλως ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῆς θελήσεως τῆς νόμον! Μὴ πτοήσῃς, ὦ μητέρες! Μὴ θεωρῆτε ὡς ἀπραίτητον λύσιν τοῦ ζητήματος τὸν γάμον, ὃν δὲν δύνασθε πάντοτε καὶ νὰ πραγματοποιήσῃτε κατ' ἀρέσκειαν. Ἄνοιξατε πρὸ τοῦ τέκνου σας εὐρὸν τὸ στάδιον τῆς εὐποιίας. Ἡ εὐεργεσία ἔστω δι' αὐτὴν ὄχι ἀπλῆ ἱκανοποίησις καρδίας σκεδὸν ἐγωίστριας, αἰσθήματος ἐλεημοσύνης, ἣν ρίπτει τις τυχαίως πρὸς τὸν τυχόντα πτωχόν. Ὅχι! θὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ προγράμματος τοῦ βίου τῆς, ὡς ἡ προσευχὴ, ἡ μελέτη, αἱ ὑπὲρ τῆς ἐνδυμασίας τῆς φροντίδες. Ὁδηγησάτε τὴν εἰς τὰ βρεφοκομεῖα, εἰς τὰ ὄρφανοτροφεῖα, εἰς τὰ πτωχοκομεῖα, εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Ὁδηγησάτε τὴν εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἐν οἷς ἀπὸ πρῶτα μέχρι ἐσπέρας ἐν ἀσφυκτικῇ ἀτμοσφαιρᾷ παρὰ μηχανὴν βομβοῦσαν ἢ μὲ τὴν βελόνην ἀνὰ χεῖρας, νεάνιδες τῆς ἡλικίας τῆς, πτωχαί, ὄρφαναί, δυστυχεῖς, πεινῶσαι καὶ γυμνητεύουσαι, ἀγωνίζονται τὸν τρομερὸν τῆς ζωῆς ἀγῶνα. Συνειθισάτε τὴν νὰ συγκρίνῃ τὴν θέσιν τῆς πρὸς τὴν ἰδικὴν των. Τοιοῦτοτρόπως θὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀθρόον τὸ ἀγνόητον καὶ γονιμώτερον τῶν αἰσθημάτων. Ἡ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἀγάπη. Πρὸ τῆς ὀδυνηρᾶς ταύτης πραγματικότητος θὰ διαλυθῶσιν ὡς νέφη αἱ φανταστικαὶ θλίψεις, αἱ τεχνηταὶ αἰσθηματικότητες. Ἡ καθημερινὴ δὲ ἐν τῇ εὐποιᾷ ἄσκησις, ἡ καθημερινὴ αὐτὴ μετὰ τῆς ἀθλιότητος ἐπικοινωνία, θὰ προσδώσῃ σκοπὸν τινὰ εἰς τὴν ζωὴν τῆς, θὰ καταλάβῃ ὅλην τὴν καρδίαν τῆς. Ἡ πρὸς πάντας ἀγάπη θὰ τὴν ἀποτρέψῃ καὶ τὴν σῶσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς ἕνα καὶ μόνον.

**ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΤΕΣΤΟΡ
ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ**

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ νέα φίλη τῆς, ἀσθενῆς καὶ μελαγχολικῆ, ἀνέρχεται ἀνὰ τὰ μελαγχολικὰ νέφη τοῦ ὀρίζοντος ἐπὶ τοῦ μαύρου ἵππογρίφου τῆς, ἡ κ. Γκαίτε ἐνισχύει αὐτὴν διὰ τῶν ἀκολούθων λέξεων :

«Μὴ εἶσαι ἀσθενῆς, ὦ νεάνις. Ἐγέρθητι, ἄρον τὸν κράδδατόν σου καὶ περιπάτηται. Ὁ Χριστὸς μας ὤμιλησεν οὕτως εἰς τὸν ἀσθενῆ. Ὁ ἔρωτος σου εἶναι ἡ κλίνη, ἐφ' ἧς κατεκλίθῃς πάσχουσα. Ἐγέρθητι, λάβε ἀνὰ χεῖρας τὴν κλίνην ταύτην, καὶ μόνον τὴν ἐσπέραν, μετὰ τὸν καύσωνα καὶ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, στῶσε πάλιν αὐτὴν καὶ κατακλίθητι . . . . .»

«Δὲν ὑποφέρω νὰ γράψῃς τὴν νύκτα, ἀντὶ νὰ κοιμησῶ, τοῦτο σὲ καθιστᾷ μελαγχολικὴν καὶ αἰσθηματικὴν. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἡ ἐπιστολὴ μου φθάσῃ μέχρι σοῦ, αἱ διαθέσεις σου βεβαίως θὰ μεταβληθῶσιν. Ὁ υἱός μου εἶπε: Πρέπει νὰ κατανικῶμεν διὰ τῆς ἐργασίας ὅ,τι μᾶς πιεῖ: καὶ κατακλίθησι. Καὶ ὅταν ἦτο στενοχωρημένος, συνέταττεν ἐν ποίημα. Σοὶ τὸ ἐπανελάθα ἑκατοντάκις: γράψε τὴν ἱστορίαν τῆς Γουνδερρόνδης καὶ στείλε τὴν εἰς Βεῖμαρην. Ὁ υἱός μου τὸ ἐπίθουμι καὶ θὰ τὴν διατηρήσῃ ὡς πολυτίμου κειμήλιον. Οὕτω δὲ δὲν θὰ σὲ τῶπι πλεόν ἢ συνειδήσις διὰ τὴν ἀκρίβειαν σου.»

Ἐν τῷ ἄνωγον ἄκουσον εἰς τὴν ἄγαν γῆν: οὕτως ὀφείλου νὰ θάπτωσι τὰ μεγάλα καὶ ἀξιοθαύμαστα γεγονότα εἰς τὸ ὠραῖον φέρετρον τῆς μνήμης, ὅπως ἔορτάζονται τοῦλάχιστον ἢ ἐπέτειος αὐτῶν. Ὁ Βόλφγγαν λέγει τοῦτο εἰς τὸν Werther. Κάμε το δι' ἀγάπην ἐκείνου: γράψε τὴν ἱστορίαν ταύτην. Ἐγὼ θὰ σοὶ γράψω, ἐνὸσφ ἢ χεῖρ μου δύναται νὰ διευθύνῃ τὸ πτωχόν μου κονδύλι, διότι

σοὶ ὀφείλω πολλὴν εὐγνωμοσύνην. Καὶ εἶσαι ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης μου, σὺ νέα καὶ ζωηρὰ κόρη, ἀγαπῶσα γὰ μνήμην πλησίον ἐμοῦ, τῆς πτωχῆς καὶ ἐξησθενημένης γραικῆς. Τὸ ἔγραψον καὶ εἰς τὸν Βόλφγγαν. Ὅταν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μου ὄμιλῶ περὶ σοῦ, ἔχω ταχέαν ἀπάντησίν του. Λέγει, ὅτι παρηγορεῖται μεγάλως ἀπὸ τῶν ἐπισημομένων σὲ πλησίον μου.

Ἡ φίλη σου Γκαίτε.

«Ὁ Μαυρίκιος Βέτμαν μοι εἶπεν, ὅτι ἡ κ. Στάελ ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ ἴδῃ. Ἐπεσκέψθη ἤδη τὴν Βεῖμαρην. Ἐπεθύμουν νὰ εἶσαι ἐδῶ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, καθ' ἣν θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ συναθροίσω ἐξ ὄλων τῶν χρόνων καὶ ἐποχῶν τὰ ὀλίγα γαλλικά, ἅτινα ἔμαθον.»

Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τῆς κ. Στάελ πρὸς τὴν κ. Γκαίτε, ἡ Βεττίνα περιγράφει μὲ ὕψος χαριέστατον ἐν ἐπιστολῇ τῆς πρὸς τὸν Γκαίτε.

Πρὶν ἢ ἀναγράψωμεν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, παραθέτομεν ἐν ταῦθα ἑτέραν χαρακτηριστικὴν ἐπίσκεψιν, ἣν ἡ φιλοπαίγιμον Βεττίνα παρεσκεύασε τῇ κ. Γκαίτε. Ἡμέραν τινὰ ἐπαρουσίασεν αὐτῇ τὸν ποιητὴν Τίχ, ὃν ἡ γραικὰ δὲν εἶχεν ἴδει ποτέ, ὡς τὸν διάσημον φρενολόγον ἱατρὸν Gall. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πρώτων φιλοφρονήσεων, ἡ γραικὰ μήτηρ τοῦ Γκαίτε ἐγείρεται, ἀποστᾷ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸν λευκὸν τῆς κεκρύφαλον ἀνασείει τὴν λευκὴν τῆς κόμην καὶ λαμβάνουσα ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ὑποκείμενον ἱατρὸν τὸν προσκαλεῖ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι ὑπάρχουν ἐπὶ τοῦ κρανίου τῆς οἱ ἐξέχοντες γῦροι ἰδιοφυοῦς φαντασίας, ἐπινοητικότητος καὶ ποιήσεως, οὓς ὁ υἱός τῆς ἐκκληρονόμησε παρ' αὐτῆς.

Ἰδοὺ πῶς ἡ Βεττίνα διηγεῖται τὴν ἐν Baslerhof συνέντευξιν τῆς μητρὸς τοῦ Γκαίτε (Frau Rath) μετὰ τῆς ἐνδόξου θυγατρὸς τοῦ Νέκερ. Ἀποκαλεῖ εἰρωνικῶς τὴν συνέντευξιν ταύτην «μὲ ἰ α ν μ ε γ ἄ λ η ν κ α τ α σ τ ρ ο φ ἠ ν». Ἀποτεινομένη πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ Faust περιγράφει θαυμασιῶς τὴν συνάντησιν τῶν δύο γυναικείων τούτων ἐξοχότητων.

«Ἡ μήτηρ σου, λέγει πρὸς τὸν Γκαίτε, ἦτο θαυμασιῶς ἐστολισμένη. Ἐφῆρεν ἐπὶ τῆς πυργωτῆς κομμώσεώς τῆς, τρεῖς πέτερας στρουθοκαμήλου: τὴν μίαν κωνῆν, τὴν ἄλλην λευκὴν καὶ τὴν ἄλλην ἐρυθρὰν, τὰ τρία ἔθνηκα χρώματα τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ, ἅτινα ἐταλάντευοντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀνὰ τρεῖς διαφόρους διευθύνσεις. Ἦτο ἐπιμυθιωμένη μετὰ τέχνης, καὶ οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμπον φλόγας. Περὶ τὸν τράχηλόν τῆς περιελύσσατο ἡ διάσημος χρυσεὶ ἄλυσις, τὸ ὠραῖον τοῦτο δῶρον τῆς βασιλίσσης τῆς Πρωσίας. Τρίηκτα ἀρχαῖα καὶ ἀληθῆς οἰκογενειακὸς θησαυρὸς ἐκάλυπτε τὸ στήθος τῆς. Φέρουσα λευκὰ χειρόκτια διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει ριπίδιον παμμίεστον, δι' οὗ ἔθετεν εἰς κίνησιν τὸν ἀέρα, διὰ δὲ τῆς ἄλλης, ἧς πάντες οἱ δάκτυλοι ἔφερον πολυτίμους ἀδαμαντοκόλλητους δακτυλίους, ἐλάμβανεν ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν ταμβάκον ἐκ ταμβακοθήκης χρυσεῆς φεροῦσης τὴν προτομὴν σου ἐν μιλτογραφίᾳ. Εἶχε τὴν κόμην βεδοστρωμένην καὶ πεσασμένην μὲ κόνιν, τὴν κεφαλὴν ἐν γένει μὲ στάσιν περιφροντικὴν καὶ ἐπακουμβῶσαν ἐπὶ τῆς χειρὸς. Ἐν τῷ ὑποδοματικῷ τοῦ Moritz von Bethmann, ἐπὶ τοῦ πορφυροῦ τάπητος, ἐφ' οὗ ἐπὶ λευκοῦ περιώπου διαγράφεται μεγαλοπρεπῆς λεοπαρδαλῆς, ἡ ἐκ κυριῶν σεβάστῆς ἡλικίας καὶ τίτλων ἀκολουθία ἀπέτελε ἐν αὐστηρᾷ περιβολῇ ἔθιμοτυπία ἐπιδητικὸν ἡμίκυκλον. Ὁραῖα φυτὰ τῶν Ἰνδιῶν μὲ κλάδους καλλιχήμεους ἀνήρχοντο καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν ραβδωτῶν παραστάθων πρὸς τὴν στέγην. Τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ θαμβοῦ φωτός λαμπτήρων μεθ' ὑάλων σκοτεινῶν. Ἀπέναντι τοῦ ἡμικυκλοῦ τούτου ὑψούτο ἐπὶ τῆς ἐξέδρας του μεταξὺ δύο ὠραίων πολυφύτων ἡ κλίνη μὲ τὰ ἐκ πορφύρας παραπετάσματα. Εἶπον εἰς τὴν μητέρα σου, ὅτι ἡ κυρία Στάελ θὰ ὑποβῆσθαι, ὅτι παρίσταται εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ ἔρωτος, διότι ἡ κλίνη αὐτὴ ὁμοιάζει ἀληθῶς τὸν θρόνον τῆς Ἀφροδίτης.»

Τέλος εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον σειράς λαμπρῶς φωτιζομένων αἰθουσῶν ἐπεφάνη ἡ ἐπὶ μακρὸν ἀναμενομένη (die lange wartete!) ζένη. Συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ Βενιαμίν Κωνσταντίνου, φέρουσα στολὴν Κορινθίαν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε κίθαρην ἐκ μεταξῆς χρώματος αὐγῆς καὶ γιτῶνα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἡ ζώνη ἦτο προσδεδεμένη πολὺ ὑψηλὰ, ὡστε ἡ καρδία τῆς θὰ εὐρίσκετο ὑπὸ ἀρκιτὴν πλάσιν. Τὰ βλεφαρα καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον, καὶ τὰ χεῖλη τῆς δὲ ἔχρωματιζόντο ὑπὸ ἐρυθροῦ ζωηροῦ χρώματος. Τὸ χειροκτίον τῆς ἐκάλυπτε μόνον τὴν ἄκραν χεῖρα, ἐν ἣ ἔφερεν, ὡς συνήθως τὸν φημισμένον κλάδον τῆς δάφνης. Ἐπειδὴ τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἀνεμνετο, ἦτο χαμηλότερον τῶν αἰθουσῶν, ἐδέσθη νὰ κατελθῇ τέσσαρας βαθμίδας. Δυστυχῶς ἀντὶ νὰ συμπίψῃ ἐκ

τῶν ὀπισθεν τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός τῆς συνέπτυσεν αὐτάς, ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, ὅπερ ἀπέτελεσε τρομερὰν παρατομίαν εἰς τὴν ἐπιστομότητα καὶ τὸ ἐπιβάλλον ἦτο ὑποδοχῆς.

Οὐδὲν δ' ἀληθῶς κομικώτερον τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ἐξοχος ζένη περιβεβλημένη στολὴν ἀνατολικὴν εἰσώρμησεν αἴρην ἐν τῇ ἐναρτέῳ καὶ αὐστηρᾷ συναθροίσει τῶν Φραγκφορτιανῶν δεσποινῶν. Ἡ μήτηρ σου μοι ἔρριψε βλέμμα ἡρωικώτατον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγένετο ἡ ἀμοιβαία παρουσίασις. Ἰστάμην εἰς μέρος παράμερον ἵνα καλῶς ἀντιληφθῶ τὰ κατὰ τὴν ἐξελίξιν τῆς σκηνῆς. Παρετήρησα τὴν ἐκπληξὴν τῆς Στάελ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς παραδόξου ἐνδυμασίας καὶ στάσεως τῆς μητρὸς σου, ἧς ἡ ὑπερφηάνεια εὐρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον σημείον.

Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐξέτεινε τὰς πτυχὰς τῆς πλουσίας ἐσθῆτός τῆς. Μὲ τὴν δεξιὰν ἔχειρα διὰ τοῦ ριπίδιου ὑποκλινομένη κατ' ἐπανάληψιν μὲ ὕψος μεγαλοπρεποῦς συγκαταβάσεως. Εἶπε μεγαλοφώνως γαλλιστὶ καὶ εἰς τρόπον ὡστε νὰ ἀκουσθῆ καλῶς παρὰ πάντων: «Εἶμαι ἡ μήτηρ τοῦ Γκαίτε». — «Ἄ! χαίρω πολὺ, εἶπεν ἡ γυνὴ τῶν γραμμάτων καὶ τὰς λέξεις ταύτας διεδέχθη ἐπίσημος σιγῆ. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησεν ἡ παρουσίασις τῆς ἀκολουθίας τῆς κ. Στάελ, συνισταμένης ἐξ ὁσῶν ἀνδρῶν, περιέργων καὶ τούτων νὰ γνωρίσωσι τὴν μητέρα τοῦ Γκαίτε.»

Κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου τῆς ἔτη ἡ μήτηρ τοῦ Γκαίτε ἐπάσχε πολὺ. Ἡμέραν τινὰ φίλη τῆς τὴν ἐρωτᾷ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς: «Δόξα τῷ θεῷ κατώρθωσα νὰ συμβιβασθῶ μὲ τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἐλπίζω νὰ διέλθω καλῶς ἐβδομάδας τινάς. Κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας ἐπάσχον πολὺ καὶ ὠργιζόμενη κατὰ τοῦ θεοῦ ὡς μικρὸν καὶ ἀπερίσκεπτον παιδίον. Ἀλλὰ χθὲς ἐνόησα ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῆ. Ἐξηγέρθην λοιπὸν κατ' ἐμαυτῆς καὶ εἶπον: δὲν ἐντρέπεσαι ὀλίγον, γραικὰ Γκαίτε; Ὅλίγας καλὰς καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας ἐδοκίμασας ἐν τῇ ζωῇ καὶ δὲν ἀπέκτισας καὶ ἐπὶ πλέον υἱόν, τὸν Βίλφγγαν; Δὲν ὀφείλεις νὰ δεχθῆς μετὰ χαρᾶς καὶ τὰς ἀτυχεῖς τοῦ βίου ἡμέρας; Ἐὰν ὁ θεὸς στέλλῃ ἐπὶ τέλους καὶ πρὸς σὲ σταυρόν, φέρε τον μεθ' ὑπομονῆς, ἀφοῦ μάλιστα εἰς ἐβδομήκοντα ἔτων ἡλικίαν μόνον σὲ ἐνεθυμήθη. Πιστεύετε, εἶπεν εἰς τὴν φίλην τῆς, ὅτι ἀφοῦ ἔκαμα τὰς σκέψεις μου ταύτας ἡ κατάστασις μου ἐβελτιώθη ἀμέσως καὶ ἡ ἀθυμία μου ἐξέλιπεν».

Ἀπέθανε τὴν 13ην 7βρίου 1808, προαισθανθεῖσα τὸν θάνατόν τῆς καὶ ὡς οἰκοδέσποινα προνοητικῆ μέχρι τελευταίας στιγμῆς διέταξε μόνη τὰ κατὰ τὸ γεῦμα, ὅπερ ἤθελε δοθῆ μετὰ τὸν θάνατόν τῆς εἰς τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὴν κηδείαν, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος τῆς.

Ἐπέδειξεν αὐτὴ ἡ ἴδια ποίου εἶδους οἶνον καὶ γλυκίσματα ὠφελίον νὰ παραθέσωσι, συνιστῶσα εἰς τὴν ὑπερήτριαν νὰ θέσῃ εἰς τὰ γλυκίσματα ἄφθονον ὄστιν Κορινθιακῆς σταφίδος. «Καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, εἶπεν, δὲν ἐπέτρεψα τοιαύτην οἰκονομίαν καὶ εἰς τὸν τάφον ἀκόμη θὰ πάσχω, ἐὰν τὰ πράγματα δὲν γίνωσιν ὡς ἐπιθυμῶ».

Λέγουσιν ὅτι ἀκούσαμεν ἐκ τῆς κλίνης τῆς ὅτι λεπτοργὸς προσηνήθη νὰ κατασκευάσῃ τὸ φέρετρόν τῆς, διέταξε νὰ τῷ δώσωσι χρῆματα καὶ νὰ τῷ ἐκφράσωσι τὴν λύπην τῆς, διότι τὸ φέρετρον εἶχεν ἦδη ἀλλαγῶν παραγγεληθῆ.

Οὕτως ἀπεβίωσεν ὀγδοηκοντοῦτις περίπου ἡ ἀξία τοιοῦτου υἱοῦ μητρὸς, ἡ θελκτικὴ αὐτὴ καὶ ἰσχυρὰ γυνὴ, περὶ ἧς ὁ Νικολάβιος ὁ σύζυγος τῆς ἐγγονῆς ἔλεγεν ὀλίγας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἡμέρας: «Ὅπου εἶναι αὕτη συμπαρίσταται μετ' αὐτῆς ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ» καὶ δι' ἣν ἡ κ. Ἀρνίμ (Βεττίνα) ἔγραψεν εἰς τὸν Γκαίτε: «Δι' ἄσχυρίζονται ὅτι ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπον ἀπὸ παντός θλιβεροῦ καὶ ἀνεπανορθώτου δυστυχήματος. Μὴ ἀποτρέψῃς τὴν μνήμην ἀπὸ τῆς εἰκόνας τῆς θνησκούσης μητρὸς σου: μάθε πόσον ὑπῆρξεν συνετὴ καὶ μακροθύμος εἰς τὰς τελευταίας τῆς στιγμᾶς, καὶ ἐνθυμοῦ πόσον τὸ πιεῦμά τῆς ὑπῆρξε πάντοτε ποιητικὸν καὶ ἐξοχόν.»

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΠΕΡΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΝΑΝ

Ἡ μακρὰ πείρα οὐδέποτε εἶναι ἄριστος μελαγχολίας τινός· ταύτην δὲ θαυμασιῶς ἐκδηλουμένην καὶ οἱ καλλίτεροι ἐξ ἡμῶν τὴν αἰσθάνονται σήμερον. Ἄς μὴ γλευάζωμεν ὄθεν αὐτὴν· ὑπάρχει μελαγχολία καὶ μελαγχολία· ἡ φυσιολογικὴ μελαγχολία, ἣτις εἶναι ἀσθένεια, καὶ ἡ τῆς ψυχῆς μελαγχολία, ἐλαφρὰ πλὴν εὐεργετικὴ ἀδιαθεσίς. Καὶ τὰ δηλητήρια ἔχουσι τοὺς βαθμοὺς αὐτῶν, εἰς τὸν κατώτερον δ' αὐτῶν βαθμὸν καθίστανται φάρμακα, ὥστε δόσις μελαγχολίας εἶναι φάρμακον κατὰ τῆς ξηρότητος τῆς ψυχῆς, κακοῦ ἐπιφόβου καὶ ἀνιαροῦ.

Ἐνοῶ δὲ μελαγχολίαν τὴν κατάστασιν ἐκείνην, καθ' ἣν ἀόριστοι σκέψεις συγχέονται μετὰ τῶν αἰσθημάτων, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον εἶναι ἐπίσης ἀόριστον.

Ἐκάστη ψυχικὴ κατάσταση ἔχει τὴν τοπογραφίαν, τὴν ἐποχὴν καὶ τὴν ὥραν αὐτῆς. Ἡ τοπογραφία τῆς μελαγχολίας εἶναι μακρὰ ἔκτασις, ἥς τὸ ὄριον εἶναι εὐδιάκριτον, τὸ δὲ τελευταῖον ἐξαφανίζεται εἰς τὸ ἀχανές. Ἡ ἐποχὴ αὐτῆς εἶναι τὸ ἔαρ ἢ τὸ φθινόπωρον, ἡ δὲ ὥρα ἡ πρωΐα ἢ ἡ ἑσπέρα.

Ἡ μελαγχολία ἀρέσκειται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὰ τέλη, εἰς ἀθέβαια πράγματα· ἔχει δὲ ἰδίους αἰῶνας, καθ' οὓς ὡς λαὸς σταματᾷ, νομίζων ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα, καὶ οὔτινές εἰσιν τὰ ἀναπαυτικὰ τετράγωνα τῶν κλιμάκων, κατὰ τὴν ἀνάβασιν ἢ τὴν κατάβασιν. Ὑπάρχει μελαγχολία καὶ εἰς τὰ παραμύθια τῆς πρώτης ἡλικίας, εἰς τὴν ποίησιν τῆς ὠρίμου ἡλικίας, καὶ εἰς τὴν κλίσιν τοῦ γήρατος.

Ἡ μελαγχολία οὔτε ἐπιθεταῖοι τι, οὔτε ἀρνεῖται. Εἶναι σκεπτικὴ· Οὐγί. Ὅταν προσβλέπητε μακρὰν εἰς τὸ ἀχανές, τὴν θάλασσαν συγχεομένην μετὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐκτὸς νέφους, καὶ τὸ πνεῦμα ὑμῶν ἐπιπλέει ἐπὶ τῆς ἀόριστου ταύτης ἐκτάσεως, αἰσθάνεσθε, ὅτι ἐκεῖθεν ἐκτείνεται ἀκόμη ἢ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς ἀκόμη· ἡ ὁμίχλη δὲν εἶναι τέλος, δὲν εἶναι εἰμὴν ὁ πέπλος τοῦ περαιτέρου.

Τὸ νὰ μὴ ἐπιθεταῖοι τις, καὶ νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ, τὴν παράδοξον ταύτην κατάστασιν αἰσθάνοντα· πλείστοι τῶν παρ' ἡμῶν σήμερον.

Ἡ μελαγχολία τῶν ὑγιῶν ψυχῶν δὲν εἶναι ποσῶς ραθυμία, εἶναι μία ἀνάπαυσις, μία παρηγορία διὰ τὰς ἀβεβαιότητας τῆς ψυχῆς, εἶναι κῦμα προσεγγίσαν τῇ πίστει, ἐν ὄνειρον κατόπιν βιβλίου κλεισθέντος, διεργετικὸν πρὸς ἀπόθησιν τῶν ὀρίων τῆς ὁμίχλης.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ἄννα Σερούτου.

ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ—ΠΕΝΘΟΣ

Α'.

Οὐδὲν βεβαίως θλιβερότερον καὶ ὀδυνηρότερον τοῦ θανάτου προσφιλοῦς συγγενοῦς ἢ φίλου, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ὑποβαλλόμενον αὐστηρότερον εἰς κανόνας καὶ νόμους ἐθιμοτυπίας, ὅσον ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἐπὶ τοιοῦτῳ θλιβερῷ γεγονότι λύπης μας.

Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ κλαύσωμεν, οὔτε νὰ στεναξώμεν, ὅπως ἡ καρδία καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία καὶ τὸ μέτρον τῆς ὀδύνης μᾶς ὑπαγορεύει, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τὴν ἀμελικτον ἐθιμοτυπίαν, ἣτις ἀνηλεῶς μᾶς καταδικάζει ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ φερέτρου.

Καίτοι λυπηρὸν καὶ προσβλητικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην εὐαισθησίαν, ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ὕλης ἡ καρδία ὑστερεῖ μᾶλλον ἢ ἀφίνει νὰ κυριεύηται ὑπὸ τῆς λύπης, εἶναι δ' ἀνάγκη νὰ ἀντλή τις θάρρος εἰς φαινομενικὴν τοῦλάχιστον λύπην ἐκ τοῦ φόβου τοῦ τί θ' εἴπη ὁ κόσμος καὶ τί ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας διὰ τοὺς πενθοῦντας.

Ἀντιμετωπίσωμεν λοιπὸν σοβαρῶς τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ πένθους, ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ὁποίου, οὐδεὶς φεῦ! δύναται νὰ χειραφετηθῇ. Παρατηρήσωμεν συγχρόνως πόσον ἄτοπον καὶ ἀντικείμενον εἰς τὰ αἰσθήματα κόρης καλῶς ἀνατετραμμένης εἶναι νὰ δεικνύται ἀναισθητος· ἐπὶ τοιαύτῃ θλίψει, μελανεμο-νοῦσα μὲν, διὰ ζωηρῶν ὁμῶς λόγων καὶ πράξεων εὐρισκομένη εἰς διαρκῆ ἀντίφασιν πρὸς τὴν πένθιμον περιβολὴν τῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ἐκδήλωσις τῆς λύπης προσλαμβάνει συνεχῶς χαρακτῆρα τεχνητόν, δι' οὗ ἡ πενθοῦσα φαίνεται ἐκζητοῦσα καὶ ἐπιδιώκουσα ὑπὲρ ἑαυτῆς μᾶλλον τὴν συμπαθειαν καὶ τὸν οἶκτον τῶν ξένων καὶ ἀδιαφόρων, οὔτινες, ὡς γνωστόν, προκειμένου περὶ γυναικὸς εἶναι ἀληθῶς ἀνηλεεῖς.

Γυνὴ ἔγγαμος ἰδίᾳ θρηνοῦσα τὴν στέρησιν ἰδίου συγγενοῦς, δὲν εἶναι ἐλευθέρη νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν λύπην τῆς κατ' ἀρέσκειαν, θλιβούσα οὕτω καὶ κουράζουσα τὸν σύζυγον ἢ τὰ τέκνα τῆς, συνεχῶς ξένους εἰς τὸν πόνον καὶ τὴν θλίψιν τῆς.

Ἐὰν ἔχωμεν καθήκοντα πρὸς τοὺς νεκρούς, ἔχομεν ὁμῶς μείζονα πρὸς τοὺς ζῶντας, ὧν τὰς θλίψεις καὶ πικρίας ἡμεῖς αἱ γυναῖκες θεωρούμεθα προωρισμένοι νὰ μετριάζωμεν καὶ περιτέλλωμεν μᾶλλον ἢ νὰ αὐξάνωμεν.

Πᾶν μέτρον ἄριστον, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι καὶ εἶχον δίκαιον. Τὸ πένθος εἶναι καὶ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ τρόπος, δι' οὗ ἐκδηλοῦμεν τὸν πόνον μας, ὅστις πρέπει νὰ διατηρῆται πάντοτε προσωπικός, ἰδιωτικός, οὕτως εἶπεῖν, χωρὶς νὰ ἀντανακλᾷ εἰς πάντας τοὺς περιστοιχοῦντας ἡμᾶς καὶ ἰδίᾳ εἰς τοὺς ἐξ ἀγγιστείας συγγενεῖς τοῦ προσώπου, ὅπερ ἡμεῖς θρηνοῦμεν.

Τὸ πένθος ἐκδηλοῦται ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον δι' ἐξωτερικεύσεως τοῦ αἰσθηματος τῆς λύπης ὑπὸ ποικιλίας καὶ διαφόρους μορφὰς κατὰ τοὺς διαφόρους λαοὺς.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τῷ θανάτῳ συγγενοῦς ἔσχιζον τὰ ἐνδύματά των, ἐκάλυπτον τὴν κεφαλὴν διὰ τέφρας καὶ γῆς, ἔβαινον ἀνυπόδητοι, ἀναρτώντες ἀπὸ τῆς ὀσφύος τριχίνην ἰζώνην ὡς μοναχοί. Κατεκλίνοντο κατὰ γῆς, ἐκτύπων τὸ στήθος καὶ ἐξερρίζοντο τὸ γένειον καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Τὸ πένθος διήρκει ἀπὸ ἐπτά-ἑβδομηκοντα ἡμέρας.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξεδήλουν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τὸ πένθος ξυρίζοντες ἐπὶ πλέον καὶ τὰς ὀφρῦς των. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίσης, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ἄνδρες ἄφηνον τὴν κόμην των νὰ αὐξηθῇ, ἐνῷ αἱ γυναῖκες τὴν ἔκειρον. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὸ πένθος διετηρεῖτο ἐπὶ δέκα μῆνας, συνίστατο δὲ εἰς ἀποχὴν ἀπὸ ἐορτῶν, παιγνίων, καὶ ἀσκήσεων, εἰς αὐξήσιν τοῦ πόνου καὶ εἰς μελαιναν περιβολὴν.

Οἱ Γαλάται δὲν ἔφερον ἐνδύματα πένθιμα, ἀλλ' ἔκρηον κυκλωτερώς τὴν κεφαλὴν, ἐν εἶδει στεφάνης.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα εἰς ἔνδειξιν πένθους ἔβαινον ἀσκεπεῖς φέροντες τὸν σκουφὸν τῶν ἄνευ μωλωτῆς ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης. Ὁ σκουφὸς οὗτος ἦτο εἶδος πύλου, ὅπερ ἀμφοτέρω τὰ φύλα ἔφερον κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Διὰ μέγαν πένθη ἔφερον ἐπὶ τεσσασάρηκοντα ἡμέρας ἐνδύματα ἐκ μέλανος ἐρίου καὶ ἐπὶ ἐτέρας τεσσαράκοντα ἐκ λευκοῦ. Ἐν Κορέᾳ καὶ ἐν Κίνα τὸ πένθος πατρὸς διετηρεῖτο τρία ἔτη.

Τὸ χρῶμα τοῦ πένθους καθ' ἅπαντα τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν εἶναι τὸ μέλαν. Μετὰ τὴν πρώτην περίοδον ἀντικαθιστῶσι τοῦτο βαθμηδὸν δι' ἀνοικτοτέρων χρωμάτων, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ πένθος. Χρῶμα πένθους ἐν ταῖς Ἀρκαίαις ἦτο ἄλλοτε τὸ ἰσχυρὸν διὰ τὸν βασιλέα καὶ τὸ λευκὸν διὰ τὴν βασιλισσαν. Ἐν Τουρκίᾳ τὸ πένθος ἐκδηλοῦται διὰ κυανοῦ ἢ ἰσχυροῦ ἐνδύματος, ἐν Αἰγύπτῳ διὰ κιντίνου, ἐν Αἰθιοπία διὰ φαιοῦ, ἐν Κίνα καὶ Ἰαπωνίᾳ διὰ λευκοῦ.

Ἐκ τῆς περιληπτικῆς ταύτης μελέτης ἀποδεικνύεται ὅτι δύο

ἰδέαι ἐπικρατοῦσι πάντοτε ἐπὶ τῇ ἐκδηλώσει τοῦ πένθους· ἡ στέρησις διασκεδάσεων καὶ ἡ ἀποφυγὴ πάσης πολυτελείας καὶ μυσταίων στολισμῶν.

Ἐν προσεγγεῖ ἡμῶν μελέτῃ θὰ καθορίσωμεν τὸν χρόνον, ὅστις κανονίζει τὸ πένθος, ἐν τῇσει πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας τῶν πενθοῦντων.

ΣΤΗΝ ΘΑΝΟΥΣΑΝ ΑΔΕΛΦΗΝ ΜΟΥ

Ἐνα ζευγάρι μὴ φορὰ πολὺ ἀγαπημένο
εἶχε κητάρη μὲ πολλὰ λούλουδα φυτευμένο.
Εἶχανε λούλουδα μικρά, μὰ κι' ἄλλα πειὸ μεγάλα
καὶ τὰ μεγάλα κ' οἱ δυὸ μὲ περισσὴ λαχάρα.
Ἄλλο δὲν εἶχαν μέλημα, γι' αὐτὰ μόν' ἀγρυπνοῦσαν
κ' ἐφθάλνονταν μὲ τ' ἄρωμα ποῦ κείνα ἐκοροτοῦσαν.
Μὰ ἔαφρον βλέπουν μὴ φορὰ νὰ κλίη μαραμμένο
ἐν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, ἐν ἄρθος ζηλεμένο.
Χῶμα τοῦ φέροντ' πειὸ παχὺ, νεράκι δροσερό,
μὰ κείνο κλίει εἰς τὴν γῆ ἀκόμα πειὸ χλωμό.
Δὲν γάρ ἡ μάνα του καιρὸ, τὸ βγάξει ἀπ' ἐκεῖ,
τὸ παίρει ἀπ' τ' ἀδέλφια του, τὴ πατρικὴ τὴ γῆ
καὶ τὸ πηγαίνει μακρὰ εἰς πειὸ ζεστὸ ἀγέρι
μὲ τ' ὄνειρο νὰ βρῇ ζωὴ καὶ πίσω νὰ τὸ φέρῃ.
Μὰ τ' ὄνειρο δὲν γίγεται, σκορπᾷ τ' ἄρθος ἔς τὴ γῆ
καὶ φεύγει πίσ' ἡ μάνα του θλιμμένη, μοναχῆ.
Σὺ σαι τὸ λούλουδο αὐτό, ὅπου μακρὰ μαρμάρθη,
Ἐσο'σαι, ἀδελφούλα μου, καλὴ μας Μαρμάρθη.

Ἐν Σινώπῃ τῇ 21 Φεβρουαρίου 1891.

Πολυξένη Π. Μελανδινού

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τὸ θέρος μὲ τοὺς λευκοὺς ἰάσμους καὶ τοὺς λευκοτέρους κρινοῦς του, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς λευκοὺς καὶ ἀφρίζοντας καύσωνάς του μᾶς ἐπεσκεπθή. Ὁ Ἰούνιος καίει, πυρπολεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ συρμός παρακολουθῶν τὴν θερμότητα κατὰ βῆμα καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μᾶς ἀνακουρίσῃ ἐκ τῶν διαπύρων ἐναγκαλισμῶν τῆς ἐπινοεῖ ὑφάσματα λεπτότατα, ἐλαφρότατα διὰ τὴν καυστικὴν ταύτην τοῦ ἔτους ὥραν.

Βατίστει, λεπταί, διαφανεῖς, τούλις, μουσελίνας ἐλαφρόταται εὐρίσκονται εἰς τὴν διάταξιν τῆς ἡμέρας. Τὰ σχήματα τῶν φορεμάτων ἐπίσης κατάλληλα πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Ὅχι πλέον ἐσθῆτα· πλατυτάτας μὲ πολυαριθμούς πτυχάς. Στενωτάται ἐκ τῶν ἄνω, ἀνοίγουσαι βαθμηδόν, εἶδει δοχείων, πρὸς τὰ κάτω.

Σχῆμα ἀληθοῦς κώδωνος, διαγράφων ἀκριβῶς τὴν σωματικὴν εὐρυθμίαν ἢ δισρυθμίαν. Τὸ μόνον σφάλμα τοῦ θερινοῦ συρμού εἶναι αἱ ὀλονὲν μακρονόμεναι ἐσθῆτες. Ἐὰν παρεκάμψαμεν τὸν σκόπελον τοῦ κρινολίνου, ἐὰν ἀπεφύγομεν τὴν γελσιάν αὐτὴν ἐπιπόνησιν χάρις εἰς τὴν καλλιαισθησίαν τῶν συγχρόνων Παρισινῶν καὶ εἰς τὸν ἡρωϊκὸν πόλεμον, ὃν αὐταὶ διεξήγαγον κατὰ τῶν συρμοθετῶν, ὁ κίνδυνος τῆς δίκην σαρώθρου ὀλονὲν ἐπεκτεινομένης οὐρᾶς εὐρίσκειται παρὰ θύρας. Εἶναι ἀπελπιστικὸν δι' ἡμᾶς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἰδίᾳ, ἐν ἣ πᾶσα ὁδὸς ἀποτελεῖ καὶ Σαχάραν ὄλην κονιοροῦ, καὶ ἐνθα τόσον ὀλίγα κυρίαὶ δύναται νὰ πληρώσωσιν ἐξερχόμεναι τὴν πολυτέλειαν ἀμάξης, εἶναι ἀπελπιστικὸς καὶ δαπανηρότατος, καὶ γελιοῦς καὶ ἄκοσμος ὁ συρμός τῶν μακρῶν ἐσθῆτων. Ἄνα πᾶν βῆμα τὸ φόρεμα κατασκομισμένον ἐμπερδεύεται εἰς τοὺς πόδας σας, καίτοι ἡ ἐτέρα τῶν

χειρῶν εἶναι καταδεδιασμένη εἰς συγκράτησιν καὶ ἀνέγερσιν αὐτοῦ.

Διὰ τὴν μὴ χειραφετηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ παραλόγου τούτου συρμού. Ἄς φέρομεν μακρὰς ἐσθῆτας κατ' οἶκον, ἀφοῦ διὰ τὰς μικροῦ ἀναστήματος γυναικας ὁ συρμός οὗτος εἶναι εὐεργετικός, διότι τὰς ἀναδεικνύει ὑψηλοτέρας καὶ χαρισιστέρας. Ἀλλὰ καθ' ὁδὸν φόρεμα στρογγύλον, ἰσοῦψές ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ κλίμα μας, ἀπὸ τὸν κονιοροτόν, ἐν ᾧ ἡ πόλις τῆς Παλλάδος πλέει ἀνά πᾶν θέρος.

Αἱ ἐσθῆτες ἐν γένει μεθ' ὅλας τὰς ἀποπειράς προσθηκῶν, πανιὲ καὶ ἐξαρθήματων ἐμμένουσι μᾶλλον εἰς τὸ ἀπλοῦν, εἰς τὸ γυμνόν.

Καὶ τὰ περικόρμια αὐτά, ἅτινα τόσον πολὺ τέως ἐστολιζόντο, ἀπλοποιουνται ὀσημέραι. Ταῦτα τείνουσιν ἐπίσης εἰς ἀνάλογον πρὸς τὰς ἐσθῆτας μᾶκρος μὲ περιχειρία διαφόρου χρώματος, ὀλιγώτερον ὑψόμενα ὑπὲρ τοὺς ὤμους, μὲ μικρὰς φυσαλίδας κατὰ ποικιλίας διευθύνσεις πρὸς τὸ στήθος. Αἱ βάσκαί εἶναι πάντοτε ἐν χρήσει, μόνον ἀντὶ τὸ κάτω ἄκρον νὰ συνέχεται μετὰ τοῦ περικορμίου, εἶναι συνεχῶς τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὰ περιχειρία χρώματος, προσκολλᾶται δὲ πτυχωτὸν ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

Ἐνίοτε τοῦτο ὡς καὶ τὰ περιχειρία εἶναι ἐκ τουλίου φακωτοῦ, ἢ ἐκ τριχάπτων. Τὸ μήκος του δὲν ὑπερβαίνει ποτὲ τὰ 3)8 τοῦ πήχεως.

Ὡς χρώματα φαίνεται ὅτι τὰ πολὺ νεκρὰ ἐν γένει διαγράφονται τοῦ κατὰλόγου τοῦ συρμού. Τὸ γλυκὺ τοῦ ἡλιοτροπίου χρώμα, καὶ τὰ συγγενῆ αὐτῶ, ἢτοι χρώματα ἀνεμώνης, γλυκίνης, ἐπίσης τὰ κυανὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ῥόδινα, τὰ κόκκινα καὶ τὰ ζωηρὰ μεταλλικὰ κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν. Ὅλα αὐτὰ συνδυάζονται πλουσιώτατα μὲ τούλια μαῦρα ἢ τριχάπτα μαῦρα.

Οἱ πῖλοι ποικίλλουσιν, εἶναι δ' ὁμολογουμένως πολὺ ὠραιότεροι καὶ κομψότεροι τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Δὲν ὁμοιάζουσι πλέον κἀνίττρα εὐμεγέθη. Τείνουσιν εἰς μετρίασιν τοῦ γύρου, εἰς σχήματα ὀλιγώτερον ἰδιότροπα. Αἱ μικραὶ καπὸται ἐντελῶς θερναῖ. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ διπλοῦς στεφάνους ῥόδιω, ἴων, ἢ ἀνθέων κυανῶν, ἐπὶ τῶν ὀπισθεν δὲ ὑπέρκεινται τῶν στεφανῶν· δύο πυκνὰ πτέρυγες· φέρονται πρὸς τὰ ἐμπρός, καταλήγουσαι ὀλίγον ὑπὸ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς. Αἱ ταινίαι, δι' ὧν προσθέτονται δὲν εἶναι πλέον οὔτε στεναί, οὔτε μικραί. Εἶναι πλατυτάται ἐξ ὀλοστηρικῶ καὶ δένονται εἰς μέγαν κόμβον μὲ μακρὰς ἄκρας, ὑπὸ τὸν πώγωνα. Ὅλιγα φέρουσιν ἐτι μεγάλους πῖλους, οὓς περιβάλλουσι διὰ μέλανος τουλίου, ὅπερ καλύπτει καὶ τὸ πρόσωπον, προσδίδον αὐτῷ μυστηριώδη πῶς ἔκφρασιν.

Οὐδέποτε αἱ κυρίαὶ ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς τόσας πτέρυγας, ὅπως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πτερὰ πτηνῶν, παντὸς εἶδους καὶ χρώματος, πτερὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργυρᾶς γάξης, πτερὰ ἐκ τριχάπτων. Τόσον ποικίλα καὶ πολλὰ εἶναι τὰ ἐκ τοῦ πτερωτοῦ κόσμου ἐξαρθήματα, ὥστε ὑπάρχει φόβος ἐξαφανίσεως τῶν ἀνά τὸν ἀέρα πτερυγίζοντων πτηνῶν, ἐν ἣ περιπτώσει αὐτὰ ἀποτελοῦσι τοὺς προμηθευτὰς τοῦ θερινοῦ συρμού μας.

Εὐτυχῶς ὅτι τὰ οικιακὰ πτηνά, περιστεραι, ἀλέκτορες καὶ ὄρνιθια μᾶς ἐφοδιάζουσι διὰ τῆς πτιλωτῆς στολῆς των, φῶζοντα οὕτω τὸν ἐναέριον κόσμον ἀπὸ τῆς ἐξαφάνισιν τῶν ὠραιότερων καὶ ποιητικωτέρων συνοικιστῶν του.

Εἰς τοὺς πῖλους ἐξακολουθοῦσι τοποθετοῦσαι μικρὰ κοσμήματα ἐκ λίθων πολυτίμων. Τὴν μακαριτίδα πλέον κερφίδα, δι' ἣς συνεκράτουν τὸν πῖλον ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἣτις ἀπειλητικώτατα προεξέβάλλε τὸ αἰχμηρὸν ἄκρον τῆς, τοποθετοῦσιν ἤδη ἐκ τῶν ἐμπρός τὰ ὀπίσω. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἐδιπλασιάσθη καὶ ἐτριπλασιάσθη καὶ ἀντὶ νὰ εἶναι ἀξίως δεκαλέπτου ἢ εἰκοσάλεπτου προήγηται εἰς κόσμημα ἀξίας ἢ τέχνης. Ἐπ' οὐδενὶ ὄρω ἐπιτρέπεται εἰς κυρίαν κλι-

λαίσθητον να θέση ως προμετωπίδα, απλώς διά να συμμορφωθῆ με τὸν συρμόν, καρφίδα πρόστυγον ἐξ ἀγενοῦς μετάλλου ἢ χονδροειδοῦς καὶ ἀκαλλαισθητοῦ ἐργασίας. Ἡ καλὴ ἢ νὰ λείπη.

Παρισινῆ.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένετο ἐπίσημος ἐναρξίς τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἀρίστου τῆς πόλεως μας Παρθενωγαγείου Σκορδέλη— Σιμοπούλου, ὅπερ τσοσάτας ἐποιήσατο προόδους ἐν τόσῳ μικρῷ σχετικῶς χρονικῷ διαστήματι.

Τὸ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐναρξέως ἐξετασθὲν μάθημα τῆς ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς ἀνέδειξε πλείστας τῶν μαθητριῶν πεπρωκισμένας δι' ἐκτάκτου μουσικῆς ἰδιοφυίας, καὶ τὰς διδασκάλους δὲ τῆς μουσικῆς μετὰ μεγάλης εὐσυνειδήσιας καὶ μεθοδικότητος ἐργασθείσας.

Ἐτελέσθησαν ἐν δυσὶ κλειδοκυμβάλοις παρὰ τεσσάρων συγγρονῶς μαθητριῶν δυσκολώτατα τεμάχια ἐκ τοῦ Γουλλιέλμου Τέλλου, ἐπισπάσαντα δικαίως ἀθρόα τὰ χειροκροτήματα τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ὅπερ ἐπλήρου τὰς ὥραιάς καὶ μεγαλοπρεπεῖς τοῦ Παρθενωγαγείου αἰθούσας.

Καθ' ὄλην τὴν ἑβδομάδα ἐξηκολούθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν προκαταρκτικῶν τάξεων, ἐπισφραγισθεῖσαι ὑπὸ πληρεστάτης ἐπιτυχίας, ἣν εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλίζει ὁ ζῆλος καὶ ἡ εὐσυνειδήτης ἐργασία διδασκαλιστῶν διακεκριμένης μορφώσεως καὶ ἡ ἀγρυπνος μέριμνα διευθυντρίας εὐπαιδευτοῦ καὶ νοημονεστάτης, κατανοούσης τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, ἣν φέρει πᾶς ἀναλαμβάνων τὴν μόρφωσιν Ἑλληνίδων μητέρων.

Καίτοι δὲ κυριώτατον βεβαίως μάθημα εἶναι τὸ τῆς Ἑλλήν. γλώσσης καὶ ἱστορίας, ὧν ἐπονται τὰ λοιπὰ ἐπιβοηθητικά, οὐχ ἦττον ἡ διδασκαλία τῆς Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς λαμπρῶς ἀπέφερε καρπούς, πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν γονέων οἵτινες τόσῳ ποθεῖσι νὰ ἀκούωσι τὰς θυγατέρας τῶν λαλούσας ξένας γλώσσας.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων τῶν ἀνωτέρω τάξεων ὡς καὶ τῆς θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς καὶ λοιπῶν οἰκιακῶν ἐργῶν θὰ ἐξακολουθήσωσι καθ' ὄλην τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα, σήμερον δὲ καὶ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν αἱ ἐξετάσεις τῆς γυμναστικῆς.

Περὶ τούτων ἐν τῷ προσεχῆϊ φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΧΙΛΑ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις καὶ χθὲς ἐπερατώθησαν ἐνὸς τῶν ἀρίστων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς πρωτεύουσας Παρθενωγαγείου, Χιλ. Παρακολούθησασαι τὰς ἐξετάσεις πλείστων μαθημάτων δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν ἡμῶν, καὶ εἰς τινὰ μαθήματα μάλιστα τὸν θαυμασμόν μας διὰ τὰς λαμπράς προόδους τοῦ κρατίστου τούτου Παρθενωγαγείου, ὅπερ πρὸ ἡμίσεος ἤδη καὶ πλέον αἰῶνος χρησιμεύει ὡς φυτώριον, ἐν ᾧ ἔλαβον καὶ λαμβάνουσι τὰ πρῶτα νόματα τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς αἱ πλείστα τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς κυρία.

Ἡ ἐν αὐτῷ μὲν τῶν δεσποινίδων εἶνε ἐπιτυχῆς ὑπὸ ὄψης τὰς ἐπόψεις, διότι πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς, ἥτις διδάσκειται ὑπὸ κρατίστων τῶν γυμνασίων καθηγητῶν, καὶ αἱ ξένη γλώσσα, καὶ ἰδίᾳ ἡ Ἀγγλική, ἐκμανθάνεται τελείως ἐν αὐτῷ, χάρις τῇ ἀόκνῳ ἐπιμελείᾳ καὶ μεθοδικότητι τῆς ἀρίστης Ἀγγλίδος διδασκαλίσεως Miss Dillon. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γυμναστικῇ ἐπέσπασαν ἐφέτος αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτρια τὰ ἐπανελημμένα χειροκροτήματα πάντων τῶν παρευρεθέντων, ἐκτελέσασαι μετὰ

καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ ρυθμοῦ πολλὰς ἀσκήσεις, συνοδευόμενας καὶ ὑπὸ ἀγμάτων ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο μελοποιηθέντων.

Ἐν γένει αἱ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ἐξετάσεις ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ αἱ ἐκ τῆς τελευταίας τάξεως ἀποφοιτῶσαι ἐφέτος τοῦ Παρθενωγαγείου δεσποινίδες Δρακοπούλου, Βασιλείου, Γουζούρη, Κινδύνη καὶ Νικολέση ἐξέρχονται τυχοῦσαι ἐν αὐτῷ τελείας πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως.

Ταῦτα δὲ πάντα ὀφείλονται εἰς τὴν μητρικὴν φροντίδα τῆς εὐγενοῦς διευθυντρίας κυρίας Μπέσσης Μάσσωνος καὶ τῶν λοιπῶν καθηγητῶν καὶ διδασκαλιστῶν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐραία καὶ ἀξία μιμήσεως διαθήκη. Δύο ἐκ τῶν διασημωτέρων λογογράφων καὶ κριτικῶν τῆς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος Daily Telegraph, οἱ κ. κ. Clement Scott καὶ Willie Wilde, ἐκληρονόμησαν κατ' αὐτάς, ὅλως ἀπροσδοκίως, περιουσίαν ἐκ 300,000 φρ. ἕκαστος.

Ἡ μίς Drew, φιλανθρωπιστὶς καὶ ἀνεπτυγμένη γυνὴ, κατέστησε διὰ νομίμου διαθήκης τὴν κληρονομίαν θὰ ἀλλάξων ὕψος καὶ ἡ σύγχρονος φιλολογία, ὡς καὶ οἱ ἀναγνώσται, ἀπειρον θὰ ὀφείλωσιν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν τόσῳ πρωτοτύπως καὶ κοινωφελῶς διαθέσασαν τὴν περιουσίαν τῆς μίς Drew.

Ἐὰν ἡ δεσποινὶς Drew εὖρη μιμητὰς, βεβαίως ἐντὸς ὀλίγου χρόνου οἱ ἀρθρογράφοι τῶν ἐφημερίδων θὰ ἀλλάξων ὕψος καὶ ἡ σύγχρονος φιλολογία, ὡς καὶ οἱ ἀναγνώσται, ἀπειρον θὰ ὀφείλωσιν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν τόσῳ πρωτοτύπως καὶ κοινωφελῶς διαθέσασαν τὴν περιουσίαν τῆς μίς Drew.

Ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Σούμτ. Κατ' αὐτὰς ἀπέβησαν εἰς Παρισίους ὁ στρατηγὸς Σούμτ, διοικητὴς τοῦ μεγάρου τῶν ἀπομάχων, καταλιπὼν σύζυγον, ἣτις τυγχάνει ἰδιαιτέρως ἀγαπῆς καὶ σεβασμοῦ ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὸν γενναῖον καὶ μεγαλόψυχον χαρακτήρα τῆς.

Πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1870 ὁ Σούμτ ἦτο ὠραιότατος καὶ χαριέστατος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ. Ὅλιγας ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς τὸν πόλεμον μεταβάσεώς του ὁ Σούμτ ἐμνηστεύθη τὴν δεσποινίδα Πελετάν. Τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρει εἰς Σεδάν. Δυστυχῶς εἰς τὴν πρώτην μάχην, εἰς ἣν ἔλαβε μέρος, σφαῖρα πυροβόλου διέτρησεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονάς του, οὓς ἐδέησε νὰ τῷ ἀποκόψωσιν, ὅπως τῷ σώσωσι τὴν ζωὴν.

Ὅταν ἐπανήλθεν εἰς Γαλλίαν, ἡ πρώτη αὐτοῦ ἐπίσκεψις ἐγένετο πρὸς τὴν μηστὴν του, πρὸς ἣν ὁ ἠρωτικρασιμὸς ἀξιωματικὸς ἀπέβηκε τὴν ἐλευθέραν τῆς χειρὸς καὶ τῆς τύχης τῆς διαθέσειν.

Ἡ νεαρὰ μηστὴ δακρύουσα ἀπήντησε πρὸς τὸν ἀτυχῆ στρατιώτην, ὅτι σήμερον ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο εὐτυχῆς καὶ υπερήφανος δεχομένη τὸ ὄνομά του. Ἡ δεσποινὶς Πελετάν ὀνομάζετο τὴν ἐπαύριον κυρία Σούμτ, ἐλάτρευε δὲ τὸν σύζυγον τῆς μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ θανάτου του στιγμῆς.

Τὰ συγγράμματα τῆς κομήσσης Βουλῶφ. Κυρία τις τῆς Τιμῆς τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Γερμανίας, ἡ κόμισσα Βουλῶφ δὲ Δεδένεφρις ἐδημοσίευσεν κατ' αὐτὰς συγγράμματά τι ὅπερ παρήγαγε σκανδαλώδη ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπίσημον καὶ ἀριστοκρατικὸν κόσμον τῆς Γερμανίας. Τὸ ἔργον τοῦτο φέρει τίτλον: Ἡ ψευδὴς ἠθικὴ τῆς γυναικὸς ἐν τῇ νεωτέρῳ καινῷ ν. Ἐν αὐτῷ ἡ συγγραφεὺς ἀναπτύσσει διὰ ἀπαθῶν ἐπιχειρημάτων, ὅτι ὁ γάμος πρέπει νὰ περιορισθῆ εἰς δεκαπενταετὴ συμβίωσιν, καὶ ὅτι κατὰ προαίρεσιν νὰ ἀνανεοῦται ἡ συμφωνία αὐτῆ διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα. Ἡ κόμισσα ἀνακηρύττει ἑαυτὴν ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος, μὲ τὴν νόμιμον πρὸς τὸν ἄνδρα ὑποχρέωσιν τῆς ἀναγνωρίσεως, υἰοθετήσεως, ἀνατροφῆς καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος γεννομένων τέκνων.

Ἐν ἑτέρῳ συγγράμματι τῆς ἡ κόμισσα ἐπιτίθεται δριμύως κατὰ τῶν κοινῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ νέου αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα ἀπῆλλαξε τῶν ἐν τῇ Αὐλῇ καθηκόντων τῆς τὴν κυρίαν ταύτην, ἀπαγορεύσασα μάλιστα αὐτῇ νὰ παρουσιασθῆ ἐν τῷ μέλλοντι ἐν τῇ Αὐλῇ. Ὅπως δὴποτε ἡ συμπεριφορά αὐτῆ Κυρίας τῆς Τιμῆς προδίδει, ὅτι ἐν τῇ Πρωσικῇ Αὐλῇ ἤρξατο ἐπιπνεῖον πνεῦμα συνωμοσίας, ἐὰν μάλιστα ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν Παρισίῳ προαγγελθεῖσα ἐπίσκεψις τῆς κομήσσης Βουλῶφ, ἥτις ὡς διαδίδεται θὰ ἀποκαλύψῃ μεγάλα σκάνδαλα τῆς Γερμανικῆς Αὐλῆς.

Θρησκευτικὴ ἀξία ἐνὸς ὄψιν. Μετὰ μακρὰν σειρὰν χημικῶν ἀναλύσεων ὁ καθηγητὴς Φρεσένιους ἐκ Βισβόδεν, ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἐν ὄντι περιέχει τόσην θρησκευτικὴν οὐσίαν, ὅσην 150 ὄρ. κεράσια, 200 ὄρ. σταφυλῶν, 250 ὄρ. μήλων, 300 ὄρ. φραγκοσταφυλῶν, καὶ μίξ καὶ ἡμισείας ὄρ. ἀπῶν.

Αἱ πρόοδοι τῶν Ρωσίδων. Ἐν τῇ κοινωνικῇ παλαίστρᾳ ἐν Ρωσίᾳ ἡ γυνὴ κατέγει τὴν αὐτὴν μόρφωσιν, τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν δράσεως καὶ ἰδεῶν, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὰ πολυπλοκώτερα δὲ τῶν ἐπιτημάτων συζητοῦνται με-

ταῦ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μετ' ἴσης κριτικῆς δυνάμεως, μετ' ἴσων ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων. Ἡ δὲ τῆς ἀνωτέρας παιδείας ἐκκοσμήθη ἐν Ρωσίᾳ πρὸς τὴν γυναικῶν, ἥς ἀνάλογος εἰς οὐδεμίαν ἄλλην τῆς Εὐρώπης χώραν ἀπαντᾷ τις. Ἰσως δ' αἱ Ρωσίδες πρῶται τῶν λοιπῶν Εὐρωπαϊῶν ὁμοφύλων τῶν ἀποκτήσωσιν ἰσότητά πολιτικῶν δικαιωμάτων.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Χθὲς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῆς «Ὀμονοίας», παρεστάθη νέον κωμειδύλλιον τοῦ δημοφιλῶς ποιητοῦ κ. Κόκκου, ὅπερ φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ λύρα τοῦ γέρω Νικόλα». Ἡ ὑπόθεσις τοῦ κωμειδύλλιου εἶναι δημώδης Ἀθηναϊκῆ, ἐκτυλίσσεται δὲ εἰς τρεῖς πράξεις. Περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς παραστάσεως τοῦ ἔργου τούτου τὴν προσεχῆ Κυριακῆν.

ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ

Τώρα, ὅτε οἱ καύσωνες καθίστανται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀρροητότεροι, τὸ μόνον καταρύγιον τῶν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν καμίνιον πυρπολουμένων εἶναι τὸ Φάληρον.

Ἡ μετὰ τοῦ Φαλήρου συγκοινωνία τῶν Ἀθηνῶν χάρις εἰς τὴν Βελγικὴν ἔταιριαν τῶν τροχοδρομῶν, τὴν τόσῳ δεξιῶς διευθυνομένην παρὰ τοῦ δραστηρίου καὶ ρέκτου ἀνδρὸς κ. Βοτύ, ἀποτελεῖ μίαν τῶν ὠραιωτέρων ἐξοχικῶν ἐκδρομῶν, καθ' ἣν ἐπὶ ἡμίωρον ἀναπνέει ὁ μεταβιβαίνων δροσερὸν ἐξοχικὸν ἀέρα δαπανῶν μόνον 40 λεπτά. Οἱ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἑταιρίας ἰδρυθέντες θαλάσσιοι λουτρώνες, κατ' οὐδὲν ὑπολείπονται τῶν ὀνομαστοτέρων [τῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν εὐρυχωρίαν, καθαριότητα καὶ περιποίησιν, διακρίνονται μόνον κατὰ τὰς μυθώδεις καὶ ἀπιστεύτους εὐκολίας, ἃς ἡ Βελγικὴ Ἐταιρία ποιεῖται εἰς τοὺς ἑαυτῶν τῶν Φαληρικῶν λουτρῶν.

Ἐν ἰδίῳ καταλόγῳ ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι ἀπαριθμοῦνται λεπτομερῶς αἱ εὐκολίαι αὗται, ἃς δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλουσι λάβει ὑπ' ὄψιν αἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώστριαί τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἡ ΑΜΑΖΩΝ ΤΗΣ ΠΡΑΓΑΣ

Ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς πάντων τῶν ἐθνῶν πλείστα παρουσιάζει παραδείγματα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ἢ φιλοπατρία, ἢ θρησκεία, τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς, ἢ φιλοστοργία, ἢ ἡρώϊον, ἐπὶ τοῦ ὅποιο ἐθυσίασθησαν πλείστα γυναικεῖα ὑπάρξεις. Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς βεβαίως διὰ τῶν Σουλιωτισσῶν κατέγει τὴν θέσιν τῆς τιμῆς ἐν τῷ παγκοσμίῳ τούτῳ τῆς γυναικὸς συναγωνισμῷ, ἀλλὰ καὶ ἡ Σλαβικὴ φυλὴ δὲν εἶνε στείρα τοιούτων παραδειγμάτων πόσαι Πολωνίδες δὲν μετέσχον ἡρωϊκῶς τῶν ὑπὲρ τῆς Πολωνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγώνων! Τὸ κατώτερον ἡρωϊκὸν ἐπισημοῦν προδοθεῖσας καὶ ἐκδικουμένης κόρης, ἀφηγούμενον ὑπὸ αὐτόπυου μάρτυρος, εἶνε ἐν τῶν σπανίων παραδειγμάτων ἡρωϊσμοῦ τῶν Σλάβων γυναικῶν.

Μετὰ τὰς δυστυχεῖς ἡμέρας τοῦ Μαρτίου τοῦ 1848, ἀφηγεῖται ὁ αὐτόπτης μάρτυς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἐπεισοδίου, ὁ πατήρ μου μετέθη ἐκ Λεμβέργης εἰς Πράγαν, ὅπου ἐμελλε νὰ διανύσῃ τὴν ἐνιαυσίον ἄδειάν του. Ἡ οἰκία, ἐν τῇ ὅποιᾳ ἀποκατεστάθημεν, εἶχεν ὠραῖον κήπον προσιτὸν εἰς ὅλους τοὺς ἐνοῖτας διὰ τοῦτο δὲν ἐβραδύναμεν νὰ συνάψωμεν σχέσεις μετὰ μίᾳ Τσεχικῆς οἰκογενείας, τῆς ὅποιος ὁ ἀρχηγός, ζωγράφος διακεκριμένος, ἦτο λοχαγὸς τοῦ ἑθνικοῦ σώματος τῆς Σβορνόστης, εἶχε δὲ δύο εὐφεις καὶ ὠραίας θυγατέρας. Πρῶταν τινὰ τοῦ Μαῖου καταβάνων τὰς κλίμακας, αἵτινες ἔφερον ἀπὸ τοῦ ἑσπιατορίου μας εἰς τὸν κήπον, ἤκουσα ἐκπυροσκόρησιν πιστολίου προχωρησῶν ἀμέσως ὑπὸ τὴν σύσκιον δεινροστογίαν διέκρινα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, πλησίον τοῦ τοίχου, λευκῆν ὡς χιόνα σιούραν, ἥτις διεφάνετο διὰ μέσου τοῦ παρασίου φυλλώματος.

Ἦτον ἡ Βιτοέσκα, ἡ πρεσβυτέρα τοῦ ζωγράφου θυγατῆρ' ἐκράτει πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐξηκείτω εἰς τὴν σκοποβολὴν ἐφάνετο δὲ θαυμασία μετὰ τὴν πολωνικὴν τῆς περιβολῆν καὶ τὰ μικρὰ καὶ τόσον ἐρωτότροπα οὐγγρικά ὑποδήματα τῆς.

Ἐπατάσθη, μοι λέγει, ἐὰν νομίζετε ὅτι εἰς τὸν τόπον σας μόνον ὑπάρχουσι ἀμαρτωλοὶ. Καὶ ἐγὼ ὁμοίως θὰ ἀνέλθω εἰς τὰ ὄσφραγματα καὶ θὰ ἱππεύσω ἀκαμῆ ἀμα παρουσιασθῆ εὐχαρίᾳ, ἀπαρραλλάτως ὡς αἱ ἡρωίδες τῆς Πολωνίας.

Ἡ νεαρὰ Βιτοέσκα μετὰ τὴν εὐλύγιον αὐτῆς ὄσφον καὶ τὰ εὐστροφα μελῆ ἐπαίξει τὸ κυριώτερον μεταξὺ ἡμῶν πρόσωπον καὶ ἐγένετο τὸ κέντρον τῆς μικρᾶς ποικιλομορφῆς ἡμῶν κοινωνίας.

Τὸ συνέδριον τῶν πανσλαβιστῶν συνήγαγεν εἰς Πράγαν ἀπεσταλμένους ἐξ ὅλων τῶν Σλαβικῶν φυλῶν πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐγκατεστάθησαν εἰς τοὺς κενούς ἐτι θαλάμους τοῦ ξενοδοχείου μας.

Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχον Πολωνοὶ τινες μεταναστάται, πολλὰκις ἤδη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνισθέντες, εἰς ἱερὸς Σέρβος, εἰς νέος Βούλγαρος, εἰς δικηγόρος Σλαβόσους, καὶ ἀνδρείος Μαυροβούνιος, τῶν ὁποίων τινὲς εἶχον ὕψος 6 ποδῶν. Ἀλλὰ τὸ πρωτεῖον μεταξὺ ὅλων πρόσωπων ἦτο ὁ Βακουρῆνος, ὁ ἐξοριστὸς Ρῶσσοι, ὁ μέγας πανσλαβιστὴς ταραξίας: ἐνεκα τούτου ἡ ἡμετέρα οἰκία κατέστη, οὕτως εἶπαι, τὸ γενικὸν ἀρχηγεῖον τῆς σλαβικῆς προπαγάνδας.

Ἐσπῆραν τινὰ, ὑπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς φέγγος τῆς σεληνῆς, μετέβην νὰ περιπατήσω εἰς τὸν κήπον, ὅτ' αἶφνης βλέπω τὴν Βιτοέσκαν ὄρθιαν πλησίον τοῦ τοίχου ἐπὶ ὑψώματος τινος δεσπόζοντος ὅλης τῆς ὁδοῦ καὶ ζωηρῶς συνδιαλεμένη μετὰ τινος ἰσταμένου εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ τοίχου.

—Ὅχι! ἔλεγεν ἡ νεαρὰ ἀμαζών, μετ' ἐντάσεως ἀγρίας, καίτοι ἐλαφρῶς σκωπτικῆς, τώρα πλέον σὰς ἐγνώρισα καλῶς· μετ' ἐνεπαίξατε καὶ μετ' ὁμῶν οὐδεμίαν πλέον σχέσιν θέλω νὰ ἔχω.

—Ἀλλὰ σὰς εἶδα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, Βιτοέσκα, ἀπῆντα ἐκ τῆς ὁδοῦ φωνὴ ἡγήρα καὶ ἀρρενωπῆ, ὅτι σὰς ἀγαπῶ εὐλικρινῶς καὶ ὅτι ἡ μόνη μου φιλοδοξία εἶνε νὰ φανῶ ἀξίος ὁμῶν καὶ νὰ σὰς ἀποκτήσω.

— Τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας! ἀνεφώνησεν ἡ ἀμαζών, ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα· ἀλλὰ μήπως ἔχετε τιμὴν; Ὅχι! ἀτιμάζετε τὴν στολὴν, τὴν ὁποίαν φέρετε.

— Βιτοέσκα! — Ναί, κύριε φαγματάρχα, ἀτιμάζετε τὴν στολὴν σας, διότι ἀνάνδρος καὶ ταπεινὸς ἐμεύσθητε εἰς ἐμὲ παραπεισάντες με, ὅτι ἐπιδιώκετε τὴν χεῖρά μου. Ἀλλὰ τώρα ἀπεκαλύφθητε. Γνωρίζω ὅτι σὰς ὀνομάζουσι «τὸν Ζουάν τῆς Πράγας» καὶ ὅτι πανταχόθεν ἐπισωρεύονται καθ' ὁμῶν ἀναεματισμοὶ καὶ κατάρα.

— Ἐσυκοφαντήθη ἐνώπιόν σας, Βιτοέσκα. — Οὐδεὶς σὰς ἐσυκοφάντησεν· ἐγὼ αὐτὴ ἀπεκάλυψα τὴν ἀλήθειαν. Μὲ ἀπεπλάνησατε καὶ με ἐξέθεσατε. Ἐνίκηθη, πλὴν προσέξατε· ἐὰν ποτε πέσητε εἰς τὰς χεῖράς μου, θὰ εἶμαι ἄνευ οἰκτοῦ κατὰ πρός ὑμᾶς!

— Βιτοέσκα, ὠραία μου Βιτοέσκα! — Σιωπήσατε καὶ ἀπέλθετε! ἀνεφώνησεν ἡ ὠραία ὑβρισθεῖσα, ἐκτείνουσα τὸν δεξιὸν βραχίονα ἐπιβλητικῶς. Πηγαίνετε καὶ παρακαλεῖτε τὸν θεὸν νὰ μὴ ἐνταμνωθῆμι ποτε εἰς πεδίον μάχης! Ἡ Βιτοέσκα κατήλθε ταχέως εἰς τὸν κήπον· ἐνῶ δὲ ἀπεμακρύνετο ἔσπευσα νὰ βρῶ ἐν βλέμμα πρός τὴν ὁδὸν καὶ ἀνεγνώρισα μακροθεν τὸν κ. Δε-Μούχλεν ἀρχηγὸν τῶν γρεαδιτέρων καὶ μάγον εὐνοοῦμενον τῶν κυριῶν καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Πράγας. Ἐπλησίασα τὴν Βιτοέσκαν ἐγγύτατα τῆς οἰκίας. ἔγχε συλλάβει χρυσαλλίδα τῆς νυκτός, τὴν ὁποίαν τὸ φῶς εἶχε προσελκύσει εἰς τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατορίου μας, κατεγίνετο δὲ νὰ τῇ ἀποσπάσῃ τὰ πτερά.

— Τί κάμνετε αὐτοῦ; ἐψήφισα μετ' ἀκούσιου κινήματος φρίκης.

Ἐκεῖνη με παρετήρησε κατὰ πρόσωπον.

Ἐπὶ τῶν ἡμιανοκίτων χελιῶν τῆς ἀπόκρυφου ὀδύνης περιπλανῶτο, ὀργῆ συγκρατουμένη μετὰ χαρᾶς πεπονηρεμένης ἀνάμικτος.

— Εἰς τὸν ψεύστην καὶ κακὸν τούτον κόσμον, μοι λέγει, δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ ἔχη τὸ αἶσθημα τοῦ οἴκτου. . . .

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν στρατιωτικῆ συνωμοσίας κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τοῦ συντάγματος ὑπεψήφωζετο· εἰς ὅλας δὲ τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν προκηρύττει τοιχοκολληθεῖσαι ὑπὸ μυστηριωδῶν χειρῶν εἰδοποιῶν τὸν λαὸν ὅτι αἱ φρουραὶ τῆς Λεμβέργης καὶ τῆς Πράγας προσητομάζων πραξικόπημα· ἡ ἐξέγερσις ἐγενεῖτο καὶ ἀπροκαλύπτως πλέον ὁμίλιον περὶ προσεχῶς ἀγῶνος.

Ὁ λοχαγὸς τῆς Σβορνόστης, καθ' ἣν στιγμὴν μετέβαιναν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ χορὸν, ὅστις εἶδε πέρας εἰς τὰς πρὸς τιμὴν τῶν μελῶν τοῦ πρώτου Σλαβικοῦ συνεδρίου ἑορτάς, εἶπεν τὸν πατέρα μου.

— Ἀπόψε εἰς τὸν χορὸν καὶ αὔριον εἰς τὴν μάχην. Τὴν ἐπισῶσαν μεγάλη δοβολογία ἐγένετο πρὸ τοῦ μηνιῶτος τοῦ Βένζελ καὶ ἀμέσως σχεδὸν αἱ πρῶτα βολαὶ τῶν πυροβόλων ἠκούσθησαν. Ὁ λαὸς συνθηροῖσθη καὶ ἤρχισεν ἐν σπουδῇ νὰ κατασκευάζῃ ὀσφράγματα.

Ὁ πατήρ μου μετ' ἀπέστειλε μετ' ἄλλου τινὸς φίλου μου εἰς τὴν πλατείαν Βένζελ διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἀκριβῶς τί συνέβαιναν.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ συνηντήσαμεν τοὺς πρώτους τραυματίας· πᾶντοῦ ἔμαχοντο ὁ στρατηγὸς Ράινερ ἔπεσε νεκρός. Ὁ σύντροφός μου φοβηθεὶς μετ' ἀφῆκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἐπροχώρησα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν εὐρεῖαν ὁδὸν Γκράβεν, τὴν ὁποίαν σειρὰ ὀσφραγμάτων υπερῆσπι

θροῦ πολωνικοῦ σκούφου, παρὶς τὰ ἀκριβῶς τὰ χρώματα τῆς παντολαδιστικῆς ἐπαναστάσεως.

Εἰς μίαν τῶν εἰς τὰ ὀδοφράγματα ἀποληγουσῶν ὁδῶν βραδέως ἐπροχώρει τὰγμα γρεναδιέρων μὲ ὄπλα ἐπὶ βραχίονος.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦτου ἠκολούθη ὁ ταγματάρχης Δε-Μουγλεν, λαβὼν τὴν διαταγὴν διὰ παντός μέρου νὰ κυριεύσῃ τὰ ὀδοφράγματα· ἐπεθύμει δὲ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο ἄνευ αἱματοχυσίας γνωρίζων ὅτι ὁμοίως ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν του. Διὸ ἀφῆσας ὀπίσω τὸ τάγμα του μόνος ἐπροχώρησε γενναίως πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς ἀπευθίνη τὸν λόγον. Οἱ δὲ ἐπαναστάται ἐπίσθησαν εὐκόλως· τὰ ὀδοφράγματα ἤρθησαν, τὸ δὲ τάγμα ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῆ χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ὄπλων του.

Ἐπλησίασεν οὕτως ὁ Δε-Μουγλεν τὸ μέγα ὀδοφράγμα, τὸ ὅποιον διηύθυνε τὰ λοιπὰ καὶ ἐκεῖ δὲ ὁμοίως οἱ πολῖται ἦσαν πρόθυμοι νὰ παραδοθῶσι καὶ ἤρχισαν νὰ καταστρέψωσι τὸ ὀδοφράγμα, ὅτ' ἀφῆσεν ἡ ἀμαζὼν σύρασα πιστόλιον ἐκ τῆς ζώνης τῆς ἐπιροβολήσεως κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅστις κλονισθεὶς ἔπεσε νεκρὸς ἐκ τοῦ ἵππου του.

Ἡ Βιτοέσκα ἔρριψεν ἀγρίαν ἠχηρὰν θριαμβοῦ κραυγὴν. Κραυγαὶ ἀποστροφῆς καὶ μανίας τῆ ἀπαντῶσι πυροβολισμοὶ γενικὸς διέσχισαν τὸν ἀέρα καὶ οἱ στρατιῶται διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ ὡς νεφροσθῆς ἐπιπίπτουσι κατὰ τοῦ ὀδοφράγματος ὅπως ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον τοῦ ἀργηγῶ τῶν. Ὅσοι δὲν ἤθνηθησαν νὰ φύγωσιν ἐσφάγησαν ἀνηλεῶς.

Ἐγὼ ἀφοῦ εἶδον πίπτοντα τὸν ταγματάρχην καὶ τοὺς γρεναδιέρους πυροβολοῦντας, κατέφυγον εἰς τὴν εἰσοδὸν οἰκίας τινός· ὅτε δὲ οἱ πυροβολισμοὶ εἶχον παύσει, ἐξῆλθον πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἠθέλησα νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὸ μέγα ὀδοφράγμα, τὸ ὅποιον ὁ στρατὸς εἶχε καταστρέψει. Ἐκεῖ ἔκειτο νεκρὰ ἡ Βιτοέσκα· ἡ ὄραία κεφαλὴ τῆς ἦτο κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὤμον, ἡ δὲ δεξιὰ ἔσφιγγεν ἔτι σπασμωδικῶς τὸ πιστόλιον, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε φονεύσει τὸν Δε-Μουγλεν.

Ἐκ τοῦ στήθους τῆς εἶχε ρεῦσει ἄφθονον αἷμα ἐπὶ τῆς σισύρας καὶ τῆς λευκῆς ἐσθῆτος καὶ ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ θάνατος δὲν ἤλλαξε ποσῶς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ στόμα διηνοιγμένοι ἐφαίνοντο μειδιῶντες· ἀλλὰ τὸ χεῖλος ἐπτύγου ἔκφρασις προκλησέως.

Ἦτο τὸ ἄγριον μειδίαμα Βοημητῆ ἀμαζόνος.

Παρθενόνη Καρδαρά.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Σ. *Αλεξάνδρειαν. Ἡ προσφορά τοῦ ὀραίου Αἰγυπτιακοῦ τυμπανιδοῦ σας ἐγένετο μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδεκτή. Γράφομεν—Κον Εὐ. Β. Μετυλήνην. Ἀλλὰ σὰς ἐξητήθη ἐπανειλημμένως καὶ ἀπεποιήθητε νὰ πληρώσῃτε. Λαμβάνετε ὀδηγίαν μας.—Κον Ι. Μπ. Κάερον. Ὑπόλοιπον ἐκ φρ. 61 καὶ 50 ἐλήφθη μετ' ἐπιστολῆς. Μυρίας εὐχαριστίας. Γράφομεν.—Καν Ε. Π. *Αθήνας. Σήμερον δημοσιεύομεν σχετικὴν περὶ πένθους μελέτην. Εἰς τὸ Β' μέρος αὐτῆς ἀπάντησις εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις σας.—Καν Ε. Μ. Τεργέστην. Τὸ ἐξητήσαμεν ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ φαίνεται ἐξαντληθέν. Λυπούμεθα μὴ δυνάμεθα νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν.—Καν Ε. Ρ. Κων/πολιν. Θὰ δεχθῶμεν μετ' εὐχαριστήσεως τὴν εἰκόνα σας, ἥτις βεβαίως θὰ πιστοποιήσῃ τὴν καλῆν εἰδέαν, ἣν ἔχομεν περὶ ὑμῶν. Θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, ἐὰν ἤδυναμεθα νὰ καταρτίσωμεν γιγάντειον album, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ μελετῶμεν τὰς φυσιογνωμίας πασῶν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν μας, μετὰ τῶν ὁποίων διατελοῦμεν εἰς διηκεῖν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν.—Καν Ε. Π. *Ἄτρας. ὦ! αὐτὴ ἡ ποιητικὴ μανία πόσον ἐπικίνδυνος ἀποβαίνει, τώρα μάλιστα με τοὺς ἀφορητοὺς καύσωνας. Σὰς εἴπομεν καὶ ἄλλοτε ἀφῆσατε τὰ νέφη. Γράψατε κάλην τινα πεζὴν μετάφρασιν, ἣν εὐχαρίστως θέλομεν δημοσιεύσει.—Καν Ι. Κ. Βούκουρέστιον. Εὐγενῆς ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. 128 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας. Γράφομεν.—Καν Τ. Δ. Κ. Αἰ ἐπιστολαὶ μας διεσταυρώθησαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ι. Στ. Κων/πολιν. Ἀποστέλλω ζητηθέντα εἰς Βερδιάνσκον. Καὶ τὸ ἰδικόν μου σχέδιον διὰ τὴν πόλιν σας ναυαγεί. Μὲ τοὺς καύσωνας αἱ συμφορῆσεις ἐπανήλθον. Θὰ προσφύγω λοιπὸν εἰς ψυχρὰ κλίματα, εὐθὺς ὡς αἱ περιστάσεις μοὶ τὸ ἐπιτρέψωσιν.—Καν Ε. Δ. *Ἀμφισσάν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαν σας.—Καν Θ. Μ. Τρίπολιν. Συμβουλευόμεθα εὐχαρίστως τὴν ἐν Παρίσιον κυρίαν Προσεγῶς ἀπάντησις σχετικῆ.—Καν Ε. Δ. Κ. Βῶλων. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Εὐ. Δ. Ζ. *Αθήνας. Ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ μου, μετὰ ταῦτα δὲ ἡ διοργάνωσις τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως» μὲ ἀπησχόλησαν τόσον, ὥστε δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ τὸ διεξέλθω. Εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω θὰ πράξω τοῦτο εὐχαρίστως καὶ θὰ σὰς γνωρίσω τὴν ταπεινὴν κρίσιν μου.—Καν Ε. Κ. Πειραιᾶ. Ἐπειδὴ ἔχετε θάλασσαν δὲν ἐπιταί ὅτι ἡ πόλις σας δύναται νὰ θεωρηθῆ ἔξοχῆ, ὡς νομίζετε. Εἶναι ἀπλοῦστατα παραλιος πόλις, ὡς ἐμπορικωτάτῃ δὲ ἐνέχει καὶ πληθυσμὸν σχετικῶς πολὺν καὶ ἀκαθαρσίαν ὅχι ὀλίγην, ὁπότεν καὶ ἀτμόσφαιραν καθε ἄλλο παρὰ ἔξοχικὴν. Ἐν τέλει ἀφοῦ τὰ μικρὰ σας πάσχουν, συμβουλευθήτε τὸν ἰατρὸν σας καὶ ὄχι ἡμᾶς.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς πρέπει νὰ τρώγομεν τὰ ὀπωρικά. Κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν πρέπει νὰ τρώγομεν πολλοὺς καρπούς συγχρόνως, ἀλλ' οὔτε ἀόρους καὶ μὴ προσφάτως κεκομμένους.

Ἐὰν τρώγομεν αὐτοὺς μετὰ μετριότητος καὶ εἰς κατάλληλον ὥραν, ἀποβαίνουσι ὑπερλιμώτατοι, διότι καθαρίζουν τὸ σῶμα ἐκ τῶν κακοχυμῶν, αἷς ἡ καθημερινῆς χρῆσις τῆς ζωϊκῆς τροφῆς γονιμοποιεῖ ἐν τῷ σῶματι. Ἐξασκοῦσιν ἐπίσης εὐεργετικωτάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς δερματικῆς λειτουργίας. Οἱ ἐσακαρωμένοι καρποὶ καὶ αἱ κομπόσται ἐν γένει εἶναι ὑπερλιμώτατοι, ἰδίᾳ, ὅταν στερωμεθα φυτικῆς τροφῆς.

Πῶς καθαρίζετε τὴν νύκτα τὸν ἀέρα τῶν δωματίων. ἐν οἷς κοιμᾶσθε. Θέσατε ἐν τῷ δωματίῳ σας ὑδρίαν πλατύστομον πλήρη δρόσεως ὕδατος. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων πάντα τὰ βλαβερὰ τοῦ δωματίου ἀέρια θὰ ἀπορροφηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὅπερ ὅμως μολύνεται καὶ τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε δι' οἷαν δὴποτε χρῆσιν. Ὀλίγα ὀκάδες ὕδατος συνήθους θερμοκρασίας ἀπορροφῶσιν 8 οὔγγιας ἀθρακικοῦ ὀξέος καὶ πολλὰς τοιαύτας ἀμμωνιακοῦ ἀέριου. Ἡ δύναμις τῆς ἀπορροφῆσεως εἶναι διπλάσια, ἐὰν τὸ ὕδωρ εἶναι παγωμένον.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλυκίσμα ἐκ βερυκόκων. Λαμβάνετε 120 δρ. ψύχας ἀμυγδαλίων καθαρισμένων καὶ τὰ κοπανίζετε ἐντὸς ἰγδίου. Εἰς ταῦτα προσθέτετε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον 6 αὔγα ὀλόκληρα. Μετὰ ταῦτα κενώνετε τὸ μίγμα σας ἐντὸς λεκάνης καὶ ἐργάζεσθε αὐτὸ προσθέτουσα 120 δρ. ψιλὴν ζάχαριν, 60 δρ. βερύκοκα καθαρισμένα καὶ βρασμένα μετ' ἑξάχαριν, ἢ μάλλον βερύκοκα κομύστα ἢ γλυκὴ, καὶ 100 δρ. φρέσκον βούτυρον. Λαμβάνετε φόρμαν ἢ ἐν ἑλλείψει τοιαύτης παραδάναν, βουτυρόντε καὶ ἐπιπάσσετε διὰ γαλέτας κοπανισμένην, γίνετε τὴν μάζαν σας καὶ στέλλετε εἰς φούρνον μέτριον.

ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Ἐναρξίς τὴν 16/28 Μαΐου 1891

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Ἐν φυλλαδίῳ συνδρομῆς δίδον δικαίωμα εἰς 10 ταξείδια διὰ Φῆληρον ἀνόδου καὶ καθόδου ὡς καὶ τὴν λῆψιν 10 λουτρῶν τιμᾶται. . . . . δραχμῶν 9,50
Ἐν ἀπλοῦν εἰσιτήριον λουτροῦ. . . . . λεπτὰ 0,30
Ἐν εἰσιτήριον διὰ παιδῶν. . . . . » 0,10
Ἐν εἰσιτήριον λουτροῦ διὰ τοὺς κυρίους ἀξιωματικοὺς, ὑπαξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ, τῆς χωροφυλακῆς ὡς καὶ τῆς ἀστυνομίας. . . . . » 0,10
Μία σινδῶν. . . . . » 0,15
Σινδῶν μετὰ περισκελίδος ἢ ὑποκαμισοῦ. . . . . » 0,15
Ὑποκάμισον ἢ περισκελίδος. . . . . » 0,10

ΟΛΟΜΑΛΛΙΝΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΣΠΥΡ. ΠΥΡΡΗ

εὐρίσκονται εἰς τὰ κάτωθι ἐν Ἀθήναις πρακτορεῖα τοῦ ἐργοστασίου

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ ἐναντι τοῦ φαρμακείου Κρίνου κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ ἐργοστασίου.

Εἰς τὸ ἐναντι τοῦ κρηματιστηρίου καὶ ὑπὸ τὸ ἐφετεῖον πρακτορεῖον Μιχαὴλ Λάππα.

Εἰς τὸ ἐναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Λάμπρου (παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου) πρακτορεῖον Ἀγαμέμνωνος Ζώτου.

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

Serges λευκὰ καὶ μπλέ πρὸς κατασκευὴν φορεμάτων καὶ ἐπανωφορίων.

Κασμιράκια πύμφθηνα

δι' ἐνδυμασίας παιδίων καὶ κορασιῶν

Κλινοσκεπάσματα

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ Ἑλληνικῆς, βαλλειοϋχοῦ τοῦ Ἀρσακείου, σφιστωμένη θερμότητα παρ' ἡμῶν, ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.